

U 48132

2715 x 27

Ave María

JANUARY, 1941

LEMONT, ILL.

LETNIK 33

averz
publ
M. 1941

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:

\$2.50 pre annum.

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

□

Management —**Upravništvo****AVE MARIA****P. O. Box 608,****Lemont, Ill.****Telephone: Lemont 494**

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

**ROMANJA PRI MARIJI POMAGAJ
V LEMONTU**

v l. 1941

- 13. julija**—Baragov Dan. Blagoslovitev Barago-
vega spomenika na Baragovem vrtu ob le-
montski groti.
Obenem spominski dan blagoslovitve le-
montske cerkvice.
- 3. avgusta**—Romanje prekmurskih rojakov iz
Chicago pod pokroviteljstvom društva sv.
Križa, društva prekmurskih Slovencev.
- 10. avgusta**—Romanje župnije sv. Štefana iz
Chicago.
- 17. avgusta**—Romanje župnije sv. Jurija iz So.
Chicago.
- 5. oktobra**—Romanje župnije sv. Roka iz La
Salle.

Obenem dan medenega piknika.

Ob vseh slovesnih dneh je program romanja:
Maša pri groti z govorom ob 11. uri.
Po maši kosilo za oddaljene romarje, ki kosilo
naroče teden prej.
Popoldan prosta zabava na romarskem gričku.

AVE MARIA

Januarska številka 1941—

—Letnik XXXIII

KAJ JE KJE PO STRANEH TE ŠTEVILKE?

Novo leto, novo sklepi — P. Metod Turnšek	2.
Praznik Najsv. Imena — P. Metod Turnšek	2.
Sveti Oče govore — P. B.	3.
Čudež odpuščanja — Po Ljublj. Slovincu	5.
V Premislek — P. Aleksander Urankar	6.
Pregovor o ribji glavi — P. Aleksander Urankar	8.
Dve pesmi izseljencem — Franjo Neubauer	9.
Jubilant P. Benigen pripoveduje — P. Aleksander O. F. M.	10.
Roža med trnjem — J. Terlep	12.
Lamotski župnik — Povest — Haluška — P. Evstahij	14.
Racek — Španska basen — Po Mentorju	17.
Pismo jezlivcu Janezu — Ljudska knjižnica	20.
Poučljive zgodbice — Fr. Martin Stpanich	21.
Vredno, da zapišem — Fr. Richard Rogan	23.
Oh, ti otročički — Fr. Ludvik Ule	24.
Križem kraljestva križa — Fr. Viljem Žlogar	25.
Kdo, Kaj, Kako, Zakaj? — Fr. Charles Medic	26.
Glasovi od Marije Pomagaj — P. Aleksander Urankar	27.
Na gričku Asizij — poročilo šolskih sester	30.
Junior's Friend — P. Alojzij Medic	31.

Vsak naročnik našega lista je podpornik velike misli misijonstva Jezusovega. Zakaj? Dolarji, ki si jih namenil za naročnino našega lista, niso vrženi v kot. Kamenčki so za zgradbo Kristusovega duhovništva. Zato je bila Ave Marija ustanovljena, da bi v gmotnem oziru podpirala dijake, kandidate za duhovniški stan. Tvoja naročnina je seme, ki naj nekoč obrodi sad v vinogradu Gospodovem. Koliko je dijakov, ki bi radi študirali, pa nimajo sredstev. Samostan v Lemontu je tudi šola in vzgojevališče idealnim fantom, ki so si zaželeli službe altarja. Sedaj razumeš. Naš list utira pot tem študentom.

NOVO LETO - NOVI SKLEPI

NA pragu novega leta je Bogu treba najprej izkazati dolžno zahvalo za premnoge milosti in dobrote našega duhovnega in telesnega življenja. Hvaležnost, zahvala najbolj razodeva Bogu vdano in res verno krščansko srce. Pobožnost zahvale bodi torej naša prva novoletna pobožnost!

Na prehodu iz ene letne dobe v drugo je primerno in potrebno, da si globlje pogledamo v svojo vest, da postrgamo stari kvas in umešimo novo testo, začnemo novo, popolnejšo življenjsko pot. Kar je bilo v nas "brezbožnosti, posvetnih želja", hlastanja po svetnih slasteh, greha in zmot, temu se je treba odpovedati, tega se je treba skesati in z novim, trdnejšim sklepom stopiti v bodočnost. Druga naša novoletna pobožnost bodi zatorej tiha skrušenost in kes nad vsem nepopolnim prejšnjega leta.

Sklep boljšega krščanskega življenja v "treznosti, pravičnosti, pobožnosti", kot nas k temu izpodbuja praznično berilo, pa je treba trdno opreti na Boga in njegovo pomoč. Preve-

lika je naša slabost in se nase nihče ne sme zagnesti. Toda z božjo pomočjo premoremo vse. "Vse premorem v njem (Kristusu), ki mi daje moč" (Flp 4, 13). Zato začnimo novo leto s pobožnostjo neomajnega zaupanja v Jezusa! Z njim bomo zmogli sleherno preizkušnjo in bridkost, ki nam jo morda prinese čas.

Novoletno bogoslužje prelepo preveva misel na Mater božjo Marijo. Ona je tista, ki je svetu rodila "nebeško zdravilo". Zato se je z vso vdanostjo oklepajmo, da nas bo vsak čas vodila k svojemu božjemu Sinu, ki je dušam — pot, resnica in življenje. "Po Mariji k Jezusu!" bodi naše novoletno geslo!

Naše apostolsko delo na novoletni dan pa bodi, da bomo z zgledom in odločno besedo pobijali grešne navade in razuzdanosti, ki so s praznovanjem novega leta često združene. To, kar v hvalnici starega leta dan molimo ali pojemo: "Izvoli, Gospod, ta dan brez greha nas ohraniti!", naj bo opomin nam in vsemu družinskemu in župnijskemu občestvu!

PRAZNIK NAJSVETEJŠEGA IMENA

TA praznik se je razvil iz praznika božične osmine. Spomin, da je Jezus osmi dan pri obrezovanju dobil že od angela napovedano ime Jezus, je v vernih srcih budil najnežnejša čustva čiščenja in spoštovanja pred tem nebeškim imenom. Prvi, ki je Jezusovemu imenu izrekel vzneseni slavospev, je bil sv. apostol Pavel (Flp 2, 10). Ta njegov slavospev je danes vstopni spev mašnega prazničnega bogoslužja. V srednjem veku sta bila velika častilca najsvetejšega imena Jezusovega cerkveni učenik opat sv. Bernard ter sv. Bernardin Sienski. Na pobudo frančiškanskega reda, ki je to pobožnost prejel od sv. Bernardina, je papež Inocenc XIII. praznik Najsvetejšega Imena

Jezusovega razširil na vesoljno cerkev.

To ime, ki se pred njim ruši v prah sleherna stvar, je pa tudi edini vir moči in zveličanja. Mašno berilo iz Apd 4, 8—12 navaja besede prvaka apostolov sv. Petra: "Poglavarji ljudstva in starešine, čujte . . . Bodi znano vsem vam in vsemu izraelskemu ljudstvu, da v imenu Jezusa Kristusa stoji ta (hromi) pred vami zdrav . . . Zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mi mogli v njem zveličati." Besede, ki padajo kot jeklo, kot smrtni udar vsem sovražnikom svetega Jezusovega imena, a verne napolnjujejo z najslajšo tolažbo in najvišjim zanosom. "Zveni tvoj glas v mojih ušesih, tvoj glas je namreč sladak in tvoje obličje zalo".

“Slavil bom tvoje ime vekomaj, kajti ti, Gospod, si sladek in dobrotljiv in poln usmiljenja do vseh, ki te kličejo.”

Jezusovo ime odrešuje človeštvo, zato naj vsi narodi temu imenu skazujejo slavo in čast. Saj kdor na zemlji časti to ime, bo v večnosti mogel gledati in uživati božje obličje. Častiti je treba sveto božje ime in vršiti dela, dopadljiva božjemu veličastvu. Le s sodelovanjem z božjo milostjo bomo zaslužili, da bodo tudi naša imena v nebesih zapisana in obdana s častjo.

Praznik Jezusovega najsvetejšega imena nam kliče, da se obnovimo v spoštovanju tega, za kristjana najslajšega imena. Ne dovolimo, da bi kdo to ime kakor koli skrunil!

V tem imenu je dano naše odrešenje in zveličanje. Kličimo ga v vseh dušnih in telesnih stiskah, skušnjavah in bridkostih! Če ga bomo klicali v življenju, bo na naših ustnicah tudi v smrtnem boju. Takrat bo to ime naša edina moč in tolažba. Mislimo včasih tudi na to!

SVETI OČE GOVORE

24. Novembra 1940.

MOJI dragi otroci: Današnji evangelij nam podaja daljši odlomek iz govora našega Gospoda Jezusa Kristusa kot odgovor na vprašanje apostolov, kedaj bo razdejan veličastni tempelj v Jeruzalemu, da ne bo ostal kamen na kamenu in kakšno bo znamenje njegovega drugega prihoda. Kristus je govoril apostolom, ko je sedel na Oljski gori, templju nasproti, gledajoč veličastno stavbo templja. Ta prizor je hkrati žalosten in strašen.

Kristus prerok

Beseda je meso postala, Kristus popotnik na zemlji in strah prihodnjih vekov, je nastopil kot vzvišeni prerok. On, Stvarnik sveta in ljudi, Gospodar preteklosti in prihodnosti, je v središču človeške zgodovine, napoveduje razdejanje templja in razkropitve Izraelovih sinov ter napove obljubljeni in neporušni Cerkev, ki bo sezidana na prvaku apostolov sv. Petru.

On napoveduje svoj drugi prihod, ko se bo

prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu, in takrat se bodo jokali vsi rodovi na zemlji, in videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba z veliko močjo in slavo. In poslal bo svoje angele ob mogočnem glasu tromb in zbrali bodo njegove izvoljene od štirih vetrov od kraja do kraja zemlje. Glejte, naprej sem vam povedal. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

Beseda Zveličarjeva ostane

Nebo in zemlja bosta prešla. Prešla in minila bo ta zemlja, ki stopajo po njej naše noge, ki jo obdelujemo v potu svojega obraza, ki se nad njeno lepoto pasejo naše oči.

Minila bo ta zemlja, ki jo razkopavamo z raznim jeklenim orodjem, da spravljamo na dan grobove mrtve preteklosti, pošastne predpotopne živali, sledove ugaslih ognjenikov in živi ogenj v njenem osrčju, ki povzroča potrese in ž njimi vznemirja uboge zemljane pri počitku in delu.

Zemlja bo prešla, in mi se moramo prikazati pred sodnim stolom Kristusovim, da prejme vsak plačilo ali kaznen od svojih dobrih ali hudobnih del.

Ni še konec sveta

Kristus je naprej povedal apostolom zgodovino svoje Cerkve in sveta, napovedal razne dogodke, ki se bodo vršili v njih življenju. In tam na Oljski gori, gledajoč Jeruzalem, jih je tudi opozoril govoreč: “Glejte, da vas kdo ne premoti.”

Rekel jim je: “Slišali boste o vojskah in o vojnih vesteh. Glejte, da se ne daste zbegati; kajti vse to se mora zgoditi, pa še ni konec.”

Ne. Ni še konec sveta. Kristus, četudi je šel v nebesa, je z nami vse dni, celo sredi vojsk in vojnih vesti. Tudi mi se ne smemo dati zbegati, kakor se niso apostoli, oznanjajoč sveti evangelij.

Toda če pravimo, da nas stanje sedanjega sveta ne sme zbegati, nam je pa vseeno potrebno spoznanje, da je sedanji čas tako poln strahot, kakor ga je napovedal Kristus. In vi, dragi sinovi in hčere, dobro veste, kako ta nova in strašna vojska, ki tlači Evropo in ves svet, pritiska na naše očetovsko srce in kako nas boli ta gonja med narodi. Saj nam naša visoka služba

nalaga, da čutimo do vseh enako ljubezen. Naša žalost je porojena iz ljubezni.

Trpljenje iz ljubezni

Ali ni Kristus trpel za nas, ker nas je ljubil? Tako je Bog ljubil svet, da je edinega Sina zanj dal!

Ko se je Jezus bližal Jeruzalemu in se zazrl v lepoto mesta, ali se ni razjokal nad njim? Dejal je: "Da bi spoznalo ta svoj dan in reči, ki naj bi ti prinesle mir."

Te skrivnostne solze Zveličarjeve nad Jeruzalemom — kako naj bi ne odjeknile v nas, ko gledamo to zverinsko klanje v Evropi in drugod po svetu? Kot pristoji namestniku Kristusovemu na zemlji, smo storili vse mogoče, da bi se ohranil mir med narodi. Zavedamo se, kaj je naš poklic, to namreč, da služimo miru: da skušamo dati svetu Kristusa, ki nam ni prinesel miru s krvjo, na bojiščih prelito, ampak s krvjo, ki jo je na križu za nas prelil.

Pravičnost je vir miru

Na vso moč smo se trudili, da bi se sloga med narodi vzdržala, sloga, oprta na pravičnost, ki pomirja strasti, ustavlja sovraštva, gasi maščevalnost. Trudili smo se za tak red med narodi, da bi vsak imel v miru in pokoju tisti kos zemeljskih zakladov, ki mu po pravici gredo, zakaj le tako je mogoča izpolnitev Stvarnikovega naročila: Množita se in napolnita zemljo.

Prav od začetka te strašne vojske smo se trudili in za tem so šle vse naše misli, da bi se olajšajo trpljenje vseh tistih, ki jih je vojska kakorkoli zadela. Kristusova ljubezen nas priganja.

Papež vsem Kristusovo ljubezen naklanja

Papež je oče vseh, ki v Kristusa verujejo, pastir ogromne Kristusove črede. Njegovi otroci so blizu in daleč, so dobri in slabi, tudi izgubljene ovce so med njimi. Vsem je papež dolžnik, vsem dolguje ljubezen in z veseljem naklanja pomoč: slabotnim in jakim, neboljnim in nesrečnim, modrim in nemodrim.

Naša solzna dolina je postala povodenj solza. Kdo bo obrisal vse solze na licih otrok, na licih mater, mož in onemoglih starcev in starič? Milijoni kličejo na pomoč, iščejo sočutnih in usmiljenih src — vojska pa razsaja naprej in izmišlja novih in novih grozot.

Toda, če se je naš glas, če se je naše svarjenje zadušilo med žvenketom orožja, obračamo pogled proč od te zemlje, k Očetu usmiljenja in k Bogu vse tolažbe. On je tisti, ki vse opazuje tu doli in uravnava tek morskih valov.

"Daj mir v naših dneh!"

K Njemu dvigamo žalostni glas iz globočine srca. Od Njega prosimo lepših časov človeškemu rodu, lepših juter in lepših večerov dnevom našega življenja.

"Daj mir, Gospod, v naših dneh!"

Naš Bog ni kakor poganski maliki, ki imajo ušesa, pa ne slišijo, imajo roke, pa ne čutijo, imajo srce, pa ne ljubijo. Naš Bog je Ljubezen, Ljubezen sama. Poznamo božjo ljubezen do nas in verujemo vanjo. "Bog je ljubezen". To je skrivnost božjega Srca, to je skrivnost krščanstva.

Bog nas bo uslišal

Neskončno in nežno je božje usmiljenje nad vsemi stvarmi. Uslišal nas bo — takrat in na tak način, kakor je v svoji previdnosti odločil — če vztrajamo v zaupni in goreči molitvi, če svojo enodušno molitev s pokoro in zatajevanjem podpremo.

Ali nas ni učlovečeni Sin božji svoje učence, svoje prijatelje imenoval? Ali nam ne bo potemtakem izpolnil nujnih želja in prošenj, kot jih prijatelj prijatelju tako rad izpolni?

Zato smo na praznik Kristusa Kralja, pod zaščito Kraljice Rožnega venca, pozvali vse vernike širom sveta, naj bi današnji dan z nami vred posvetili javni molitvi za mir.

Naše želja je bila, da bi se našemu pozivu odzval velikanski zbor molilcev vseh narodov in jezikov sveta. Vse naj bi prešinjala ena vera, eno upanje, ena ljubezen — nad zvezde, pred tron Najvišjega, tja naj gredo naše ponižne molitve.

Poziv vsemu krščanstvu

Na naših oltarjih se neprestano ponavlja kalvarijska Žrtev. Žrtev Telesa in Krvi, prelite za odpuščenje grehov. "In ne le za naše, ampak za grehe vsega sveta" (1. Jan. 2, 2).

Naj se torej vsi, ki verujejo v Kristusa, zberro v tesno vrsto okoli nas! V duhu združeni z nami naj vsi darujejo Daritev miru.

"ČUDEŽ ODPUŠČANJA"

Nov krasen govor papeža Pija XII. novoporočencem.

"**N**E spomni se nobene žalitve, ki ti jo je prizadel bližnji", "ne reci: povrnil bom svojemu bližnjemu, kakor je on storil meni," "kdor bo iskal maščevanja, nad tem se bo maščeval sam Bog, ki vodi točen račun o njegovih grehah," "kaj se to pravi, da hraniš v svojem srcu jezo na svojega bližnjega, hkrati pa prosiš Boga, naj ti odpušča tvoje grehe? Ti ne odpuščaš človeku, podobnemu tebi, od Boga pa pričakuješ, da bo usmiljen s teboj!" — tako nas podučuje sveto pismo stare zaveze. S prihodom Jezusa Kristusa pa — nadaljuje papež — je zakon odpuščanja postal temeljni zakon krščanskega soživljenja ljudi. Ko je pristopil h Kristusu Peter in ga vprašal, kolikrat naj odpusti svojemu bližnjemu, če ta greši proti njemu? Ali sedemkrat?, mu je Učenik odgovoril: "Ne rečem ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat." In dalje beremo: "In kadar začenjate moliti, najprej odpustite, če imate kaj zoper koga, da vam tudi vaš oče, ki je v nebesih, odpusti vaše grehe". In še to je rekel Gospod, da ni nobena zasluga, če ljubimo tistega in mu želimo dobro, ki nas ljubi in nam dobrote izkazuje, ampak pravo krščanstvo je, če "ljubite svoje sovražnike in delate dobro tem, ki vas sovražijo."

Potem je Pij XII. spomnil novoporočene na naše dni, rekoč: "Tudi dandanes je nevarnost, da bi se upravičeno in plemenito čustvo domovinske ljubezni izpačilo v strast maščevanja, v enih v nenasiten pohlep, v drugih v strašen srd onemoglosti. Kristjan, ki zvesto in pogumno brani svojo domovino, se mora hkrati zdrževati tega, da bi tiste, s katerimi se je dolžan boriti, sovražil. Na bojnih poljih vidimo osebe, ki požrtvovalno pokazujejo pomoč ranjencem, najsi bodo iz tega ali onega tabora, toda, ali je res treba, da se ljudje šele pred pragom smrti spomnijo, da so med seboj bratje? Ta čudovita ljubezen, ki pa je pozna, ne zadostuje; potrebno je, da se kristjani v smislu evangelija zavejo, da

vežejo vse bratovske vezi in jih družijo kot eno družino, ki je bila odrešena po krvi Jezusa Kristusa, ki je hotel, da bi ljudje po čudoviti moči te krvi, četudi bi za to bilo treba heroične zmage nad samim seboj, bili vselej zmožni medsebojnega odpuščanja, ki nikakor ne izključuje vpostavitve pravice, če je bila žaljena, zakaj brez takega odpuščanja nikoli ne bo mogoča resnična in trajna sloga in edinstvo človeštva.

Papež je potem spomnil novoporočence na včasih malenkostne nesporazume in spore — da ne govorimo o tragičnih primerih in hudih žalitvah — ki, če se takoj ne pozabijo in ljubeče ne poravnajo, lahko s časom ustvarijo več ali manj skrito ali očitno in boleče nasprotstvo ter nerazumevanje. Isto velja o odnošajih med starši in otroci, v katerih ne sme biti niti najmanjšega čustva maščevalnosti in zagrenjenosti, ki lahko popolnoma uniči zaupanje otrok do staršev. Nato je Pij XII. pokazal na zgled sv. Ivana Gualberto, mladega viteza v različnih vojskah tistega časa, ki je nekoč v ozki ulici, obdan od svojih oboroženih slednikov, srečal človeka, ki je bil ubil njegovega ljubljenega brata. Ta se je s strahom vrgel na kolena in razprostrl roke v obliki križa, čakajoč smrti. Toda Ivan je iz spoštovanja do tega presvetelega znamenja odpustil, nasprotnika dvignil in ga še obdaroval. Nato je stopil v cerkev San Miniato v Florenci — zakaj v tem njegovem rodnem mestu se je odigral ta dogodek — in tu je, poglavljen v molitev, sklenil, da se ne bo nikoli več bojeval za nikogar, kakor samo za Boga. Nismo vsi sposobni takega heroizma, toda nanj se moramo spomniti vsaj v takih časih, kakor so današnji, in kakor doma molimo vsak dan Očeta, naj nam odpusti naše dolge, kakor jih mi odpuščamo svojemu bližnjemu, tako naj bi se narodil spomniti, da si morajo medsebojne grehe, žalitve in krivice odpustiti, ker sicer ne more biti miru na zemlji. Odpuščanje rodi največji čudež, da se uniči, kar je bilo in zgradi novo.

GRD JEZIK.

"Trideset let sva že poročena, pa je moj mož še zmerom zaljubljen!"

"Čudno . . . v katero neki?"

ZAKAJ SE NISEM OŽENIL?

KAKOR nas je obljuba ubožstva privezala na Boga in nam vzela lastninsko pravico: nas odtrgala od zemskih stvari, da bi lažje Bogu služili in ljubezni do bližnjega svoje srce v službo postavili.

Kakor nas je obljuba pokorščine privezala na Boga in nam vzela oziroma v službo Bogu postavila lastno voljo, da nas reši sebičnosti in mesto samega sebe, vedno le Boga in bližnjega gledamo; tako ima tudi obljuba čistosti le v tem svoj veliki pomen, da upostavi v nas tisto visoko odvisnost do Boga, ki se zahteva od vsakega, ki hoče služiti tako vzvišeni stvari kot je Jezusova.

Proti tej zavezi čistosti pri redovnikih in duhovnikih svet najbolj ropota na hudičevo pobudo seveda in nerazumevanja na drugi strani, nerazumevanja poklica, ki v njem živimo.

Tak je naš poklic, da je usmerjen le v Boga, njegovo službo, tak je naš poklic, da je postavljen na ljubo vzvišeni službi interesom bližnjega. Obljuba ubožstva in obljuba pokorščine nujno zahteva tudi obljubo čistosti, v nesebični službi Bogu ne more imeti mesta služba ustvarjenemu bitju.

O Hitlerju pravijo: norije uganja z svojo zatajevavnostjo, toda na drugi strani ga mora človek občudovati, da se je Nemcem in državi tako na službo postavil.

Slaba primera, a vendar vsaj nekoliko z gledom iz življenja pojasni težnjo, ki jo ima Cerkev pri tem, ko zahteva od svojih duhovnikov in odosno redovnikov, da se zavežejo, da bodo živeli brez zakona in čisti pred obličjem Gospodovim.

Kdor hoče gledati Gospodov obraz, ne sme imeti pred seboj nastavljen obraz Eve, kdor hoče svoje misli posvetiti samo Gospodu, ne more imeti svojih misli obrnjenih v človeške oči, kdor želi, da bo Gospodovo kraljestvo našlo pot v srca vseh ljudi, ne more svojih želja pasti po travnikih zemske ljubezni, kdor je sklenil, da bo Gospodov pljug vlekel po njivi sveta, ne more obenem nazaj gledati na egiptovske lonce mesa in pričakovati, da bo njiva človeških src zorana in pripravljena za seme Jezusovega evangelija.

Zaveza čistosti je vse nekaj več kot izpolnitev 6. božje zapovedi. 6. božja zapoved je bila postavljena le zato, da brani zakrament zakona, da ljudi čiste ohrani za poklic razmnoževanja ljudi, da brani svetost zakona pred krivično oskrumbo, obljuba čistosti pa nalaga onim, ki so jo obljubili, da se v vsem mišljenju, v vsej svoji želji in svojem hrepenenju, v vseh besedah in dejanjih posvete le službi Gospodovi.

Zemska ljubezen ravno v tem obstoji, da se bitje po duši in telesu so-človeku preda, da njemu živi in njemu služi, to se pravi, da pozabi nase in se so-drugu v službo postavi.

To je napravil tudi duhovnik in redovnik po diktatu nadnaravne ljubezni do Boga. Predal se je popolnoma Bogu po duši in telesu, pozabil ali vsaj pozabiti bi moral nase, le Bogu služiti in njegovi stvari živeti.

Moj jaz mora najti svoj odsev le v božji osebi, ki ji edini lahko rečem prijateljski "ti", ki ji edini lahko do zadnje intimnosti odprem vso svojo dušo, tudi edini lahko predam svoje telo.

Jezus-Gospod je naš izvoljenec, ženin duše, in ta udanost Jezusu kot objektu moje ljubezni, mojih simpatij, mojega žrtvovanja je jedro moje čistosti, Gospodu v službo postavljene, Gospodu darovane. Med menoj in njim naj bi ne bilo nobenega drugega bitja, ravno zato, da bi bila ta ljubezenska medsebojnost med nama večja in globlja. Noben tega v zgodovini Cerkve ni lepše razumel kot sv. Pavel, ki v svojih pismih tolikokrat ravno na to namigava in se sklicuje na najtesnejšo zvezo duše z Gospodom. Saj se spominjamo: "če si zavezan ženi, boš to hotel, na to mislil, to delal, kako se njej dopasti, če nisi, boš gledal, hotel to in delal na to, kako dopasti Bogu."

Jasno izraženo, zakaj Gospodov služabnik ne bi smel biti vezan na kako zemsko stvar. In v tej misli tudi noben ne bo našel težavo v svojem celibatu ali pa izpolnjevanju obljube čistosti. Težka je seveda ta služba, ker nismo angelji, duhovi brez telesa. Toda ravno v tem je služba človekova, h r e p e n e n j e v višavo angeljskega življenja. Borbe je treba za ohranitev balance med človekom in angeljem. Zopet nam priskoči na pomoč sv. Pavel: Obrnil se je na Boga, naj mu odvzame želo mesa in poželenja, pa kako mu je mogel ugoditi Gospod, saj bi prenehal biti Bog, če bi ga kar tako na željo Pavlovo izpremenil v angeljsko naravo, dejal mu je: mojo milost imaš . . .

ZIVLJENJE — ČRNA MAŠA

Življenje je kakor črna maša, nima glorijske, nima Credo in ne blagoslova ob koncu.

Tako je nekdo orisal življenje brez Boga. Črno je, brez veselja in barve prijetnosti, nobene slave v sebi nima, ker je žalosti podvrženo, vere nima, ker ne zna dvigati oči kvišku in ob koncu blagoslova nima: klaverno življenje — klaverna smrt. — Naravno. Kar človek seje, to bo tudi žel.

Dasi ni ravno lepo primerjati brezbožno življenje daritvi milosti, je pa primera pretresljiva. In prime v dno srca.

Konjičku se čudimo, da najde pot domov sam, pravimo inštinkt ga vodi v hlev, psiček pozna gospodarja, voh ima in gospodarja voha, tak je vernik, ki hodi v cerkev le iz navade, ker ga je mati tako učila, brez notranje volje, da bi hotel biti luč na svetilniku Cerkve, iz navade hodi molit, se z božjimi rečmi peča, ni pa v njem jedra duhovnosti.

O KRISTJANIH — ŠKRICIH.

Nemški pridigar Bernard v eni svojih knjig "Sol in poper" govori in pravi:

Kdo si kristjan? Čeden gospod na zunaj. Obleka, klobuk, vse po predpisih, srajčka bela, čevlji se svetijo. Na znotraj: kupček jedi, me-

šanica živali in rastlinstva, zjutraj je imel jajček za zajutrek, del kure, opoldan košček tele-tine s krompirčkom, del govedine, zvečer pa še klobasu s hrenom in salato, del prešička in domačega vrta, sedaj pa hodi gospod na sprehod, da se vse to prebavi. Kako je življenje sladko! Če bi bil hotel Bog, da bi mi ljudje zastopali rastlinstvo ali pa živalstvo, bi nas bil telička ustvaril ali pa kot to ali ono rastlino, recimo, zeljnato glavo, pastir bi nas bil vesel in vrtnar. Pa nas je ustvaril človeka, to se pravi bitje, ki ima v sebi dušo, kaj bi se kazal potem tako neumnega da bi hodil okrog kot da sem ustvarjen zato, da vase zavijem nekaj jedi vsak dan, jih prebavim, pa lepo živim, dokler mašina želodca ne odpove, potem pa me zakopljejo v zemljo, da me črvički pojedjo. Tako bi imel še manj časti kot jo imajo živali ali pa rastline. Te dobijo po svoji smrti vsaj častno službo, da so ljudem v hrano, jaz pa le črvičkom. Sramota.

Dobro se norčuje iz človeške potvorjene spake, ki se v življenju obnaša, kot da nima z Bogom nič opraviti, kot da duše nima.

Res žalostna figura: čevlje na biks, v žepu pa niks. Slovenska hudomušna, ki je ožigosala tiste mestne škrice, ki so se tako nosili kot gospodi, v žepu pa niso beliča imeli.

BOŽJA OAZA.

Božjo oazo, bi mogel imenovati ljubezen, otoček sredi puščave sovraštva, razprtij in nezastopnosti, sredi vojska, nepokoja in nezadovoljnosti.

Vsi si jo želimo ljubezen, nazaj naj bi prišla na prestol zemlje. Odkar so jo pregnali ni miru. Kam se je pa skrila. Morda v samostane ali kam drugam?

V samostanu bi res lahko in morala najti zatočišče, samostani bi morali biti kraji, nad katerimi bi vedno morala plavati himna ljubezni.

Od ljubezni je odvisno naše zveličanje. Smo slišali. Ljubezni do Boga, ljubezni do bližnjega. Obe ljubezni druga drugo predstavljate. Brez Boga in ljubezni do njega ne bo noben našel smisla za bližnjega, brez ljubezni do bližnjega, ki je tako kot sem jaz Kristonos, Kristof, nosivec poodbe božje, pa spet ni Boga.

PREGOVOR O RIBJI GLAVI

Pismo zakoncem.

“**R**IBA se začne najprej pri glavi razkrajati.” Tako govori pregovor. Ta pregovor radi prinašamo, kadar govorimo o pokvarjeni, sebični vladi ali pa o predstojništvu in oblasteh, ki so prvi odgovorni za propast in nazadovanje družbe, ali države, ki ji načelujejo.

Isti pregovor bi prav lahko uporabili tudi mi, ki posvečujemo svoje misli prevažni skrivnosti človeške družbe, svetemu zakonu. Da je danes toliko zmedenosti in čudnih nazorov o tej važni ustanovi božji, kdo je temu kriv? Zakonci sami. “Riba se začne najprej pri glavi razkrajati.” Ker mož in žena pravega pojma nimata o kontraktu, ki sta ga sklenila pred altarem, naravno, da tudi svet krog njiju ne bo videl v njuni zvezi bogve kako idejalno reč. Mož in žena nočeta ne v besedi, ne v misli, ne v dejanju vedeti kaj o svetosti stanu, ki sta ga prevzela, kako bo mogel svet in človeška družba soditi o tem poklicu kot o sveti stvari? — Zakramentalni značaj ima ta kontrakt po volji Kristusovi, toda življenje premnogih poročencev je tako, da bi mogel vse drugo reči o njihovi zvezi, samo lepe besede zakramenta ji ne bi smel privoščiti. Treba bo torej pri glavi začeti. Zakonci naj preje store svoje, pa bomo tudi mi drugi, kar nas je na svetu, raje sneli klobuk pred tem svetim stanom in mu dali spoštovanje, ki mu gre. Zakonci naj pokažejo dober zgled, pa se bo človeška družina vsa vrnila k pravi zavesti o svetosti zakona.

Največje zlo je, ker zakonci sami ne spoštujejo veliko skrivnost življenja, da se premnogokrat starši sami sramujejo svojega poklica očetovstva in materinstva. In to zlo prinaša toliko zla mlajšim v dobi zorenja.

Pravi slovenska mati in vzgojiteljica, Milica Grafenauerjeva v svoji knjigi “Iz duhovnega življenja družine: Praša: zakaj se otroci odtujijo in žive drugo življenje, kakor smo si matere in očetje želeli . . . ? In odgovarja:

“Starši so tega krivi sami, ker premalo spoštujejo sveti zakon, njegovo skrivnost, ker jo z

lažjo prikrivajo in jih varajo. Z lažnimi bajkami zakrivamo trpljenje materinstva. To pa nam uspe samo do tiste ure, ki pride prej, kakor navadno mislimo, ko pograbi “dober tovariš” dečka ali deklico, zbezanega po laži in odgrne zastor v tajnost življenja, pa ne v resnično, temveč v potvorjeno, strašno in sramotno. Nikdar več ne izbriše čas popolnoma te grde podobe.”

“Daleč nazaj že sega ta neusmiljena naveda nevrednega sramotilnega prikrivanja tistega dela naše notranjosti, ki bi moral biti očetom in materam med najsvetejšimi . . . Tako daleč nazaj sega, kakor je daleč za nami čas evangeljske prostosti in odkritosti o materinstvu in o rojstvu človekovem.

“Oče laži je hudič. Od njega je tudi ta laž, ki pokriva materino lice s sramom in zadrego, ko odgovarja otroku z lažjo na vprašanje o njegovem izvoru in mu odteguje besedo o svetosti, lepoti in visokosti zakona. Koliko fantov in deklet bi se razvilo v drugačne ljudi, če bi bili v svoji dobi bili deležni potrebne jasnosti o življenju ob resnobni, blagi, lepi besedi materini. Koliko bi jih ne oskrunilo svetišča v sebi in ne umiralo vse življenje v strašnih boleznih, pridobljenih z gladno razbrzdanostjo v nižinah življenja.”

“Takrat, kadar prvokrat zasluti otrok, da se sramujejo roditelji rojstva in skrivnosti življenja, da se sramujejo tako zelo, da se oni — starši, ki so bili po njegovem pojmu vzvišeni nad vsakim prestopkom, zlažejo, zato, da se izognejo pravemu, pač prestrašnemu odgovoru, takrat popari slana lepo vez zaupanja med roditelji in otroki. Strah in sramota se zarije v mlado dušo in zastrupi moč in veselje do dela. Bogve, kako strašne borbe bojuje taka uboga, užaljena duša, ki je zapuščena po krivdi staršev . . . Sami gonimo mladino od sebe in od doma, vrhu vsega še z zastrupljeno dušo, če ji ne damo, da vidi v sveto notranjost doma.”

“Ničesar ni tu, česar bi nežna in resnobna roditeljska beseda ne mogla pokazati v tistem lepem odsvitu, v katerem je snoval in uredil spočetje in izvor življenja Stvarnik sam.”

“Spomniti se nam je treba samo svetlega ozračja evangeljskih besed. Tja, kjer pozdravlja angel Gospodov najčistejšo Devico in ji slovesno govori: “Glej spočela boš Sina” —; tja,

kjer druží Jezus toliko največje lepote in sreče s tisto blaženo nočjo, v kateri rajajo angeli na zemlji, "ker ga je Devica rodila", tja, kjer nas sv. Cerkev uči v premišljevanju: Blagoslovljen je sad Tvojega telesa. — Ki si ga Devica od sv. Duha spočela. — Ki si ga Devica k obiskovanju nosila k Elizabeti, — Ki si ga Devica rodila. — Evangelij govori o stiski nerodovitne, o njej, ki je po življenski dobi nerodovitna, a v šestem mesecu noseča, "ker pri Bogu ni nemogoča nobena reč." V evangeliju blagruje žena vpričo velike množice, "telo, ki je Tebe nosilo in prsi, ki so Tebe dojile." Ali ni Kristus sam v vsej svoji neskončni čistosti tako rad uporabil v priliki podobno žene trpeče na porodu, vesele žene, ker je rojen človek . . . Da, v evangelij se nam bo treba zamisliti, da se zopet dvignego k odkritosti, k spoštovanju in ljubezni do svojega doma."

Tako in enako se glase besede junaške slovenske matere in žene.

Kaj drugo potrjujejo kakor dejstvo, da bo treba pač zakoncem in staršem druge miselnosti o svojem svetem poklicu, druge miselnosti, kakor jo imajo? —

Krivcev je nebroj, da je človeška družina zgubila vse spoštovanje do te svete skrivnosti.

So sebičneži, ki hočejo le uživanje in pravico, dolžnosti pa ne. Ti so prvi, ki zavdajajo svetemu zakonu.

So pokvarjenci, otroci sveta, ki nočejo nobene duhovnosti ne v drugem življenju, še manj v življenju družine in doma. Ti so najhujši zajedavci svetosti sedmega zakramenta.

So pa krivci tudi starši, katoliški in krščanski, ki z lažjo in neodkrito, pohuljeno sramežljivostjo razodevajo najglobljo nevednost o svojem svetem stanu. Tako se obnašajajo, kakor da s svojim stanom sramoto nosijo, kakor da jih je Bog obremenil s stanom, ki je zadnji med stanovi, kakor da ni ta stan najvažnejši in največjega spoštovanja vreden.

In to krivdo od roda do roda nosijo, drug od drugega jo podedujejo. Žalibog. In v tej nevednosti grešimo drug proti drugemu. Starši proti otrokom, otroci proti staršem, stan materinstva nam ni stan mučeništva, temveč le sramote in zla.

DVE IZSELJENCEM

**Tam daleč onkraj morja
dežela druga je,
pa ista kakor tukaj
radost in tuga je.**

**Veselju se udaja
brezskrben bogatin,
a siromak se zviija
sred muk in bolečin.**

**Za grehom kakor tukaj
zaganja tam se strast,
pobožnost mirna, tiha
pa božjo širi čast.**

**Dviguje se molitev
do sinjega neba,
kjer vlada v sveti slavi
Kraljica vseh gospa.**

**Oj poj Mariji Ave
Ti sestra tam in brat,
ki šla sta nove sreče
prek morja si iskat.**

**Saj prave, trajne sreče
ne bo ne tu ne tam,
za raj jo le izprosi
Marija Vam in nam!**

* * *

**Srce vas je bolelo,
ko šli ste v novi svet,
bolest ste pozabili
čez mnogo težkih let.**

**Težak med milijoni
življenski bil je boj,
obraz vam in telo je
pekoč oblival znoj.**

**Izročali Mariji
ste se nešetokrat,
tolažbe in moči ste
hodili k Njej iskat.**

**In Mati je otrokom
solze ustavila
in vsako jim je rano
in bol ozdravila.**

Jubilant P. Benigen pripoveduje:

OB zlati zarji svojega svečeništva se Bogu zahvaljujem za vse milosti, ki mi jih je bogato delil.

Dasi so vsa ta leta pretekla kot tečejo hitro premikajoče se slike na filmu, mi vseeno stojem pred očmi kot svedoki božje dobrote in ljubezni. Saj le od Boga prejemo vse darove v življenju, dar zdravja, dar poklica in življenskega stanu in dar dobrega prijateljstva. Dar duhovnega posvečenja in dar navdihov sv. Duha.

Ob tej priliki zlatomašništva svojega se Bogu predvsem zahvalim za milost zdravja.

V vseh letih svečeništva sem užival od tega daru obilno.

Kljub obsodbi zdravnikov na smrt.

Obsojen sem bil že v letih, ko sem se pripravljaj na mašništvo. Še mi stojem živo pred dušo spomini, bolj žalostni:

Tolikokrat na zdravniško vizito in vselej ista trda diagnoza: jetika, toliko in toliko so že pljuča načeta . . .

Po dva dijaka v vrsti mojih tovarišev sta šla v večnost vsako leto kot žrtvi zavrtni sušice. Jemala jih je vsako leto kakor berem v starih pravljičah o ljudožrskih velikanih, ki so jim dali ljudje za hrano mladeniče ali berem v misijonskih poročilih, kako so pagani metali svojim malikom vsako leto eno ali dve žrtvi. Ne da bi ob tej misli klical na račun božjo Previdnost. Le primerjam, kakor mi zemljani radi primerjamo.

Še vidim dvomljive oči svojih sobratov, ki so za mojim hrbtom namigavali: šel bo, kakor so že drugi šli.

Še slišim besede kamniškega rojaka, ki so mi veljale kot pozdrav, ko sem prišel v Kamnik na Gorenjsko. Dejal je: "Takah slabičev pa pri nas ne rabimo."

Vidim rdečo znamenje smrtne obsodbe: mnogokdaj sem izkašljal kri iz svojih pljuč. Kdo bi ob takem znamenju ne bil v skrbeh . . . Pa še mladenič poln upov, da bom kedaj stopil

pred altar in delal v vinogradu Gospodovem v čast božjo in čast staršev, ki so se potrudili, da so me dali v višje šole . . .

Pa mi je menda Bog le kri pušcal. Sem je že moral imeti preveč. Ali mi je pa hotel dati opomin za življenje: pazi se, če boš hotel kedaj zlato mašo peti. Zdravje je kakor zaklad v dragoceni posodi, lahko se razbije ob vsakem koraku. Zmerno živi, zmerno in mirno.

Bolezen, kolikokrat kljub zdravnikovim obsodbam ni tako huda reč, je le glas božji, da človeka pripravi na dolgo življensko dobo, ki je čakal ne boš, če tudi v skrbi za zdravje ne rabiš zdrave pameti.

Le pogled, dragi bravec. Časih sem kri kašljal. To je bilo pred pol stoletjem. Dejali so zdravniki: vsa kri mu bo ušla, ne bo mogel živeti. Danes po pol stoletju mi pa pravijo zdravniki: kri mu je preživa, "High blood pressure", žilca bo počila, po njem bo. Prvi opomin je že dobil . . .

Zdravniki obračajo, Bog pa obrne. Bog je zdravnik zdravnikov, on jim daje znanje in zdravila. Bog edini ve, kdo bo čakal zlato mašo in kdo kak drugi zlati jubilej.

Tako sem se pripravljaj na svečeniški stan obenem z mislijo, da milost mašniškega stanu od Boga še prejel ne bom. Lepa tolažba, bi rekel posveten človek. Jaz sem dejal: Bog bo dal.

In Bog je dal.

V tistem času je vstala mnogim bolnikom Kneipova zvezda na nebu zdravilstva in tudi meni je ta zvezda pokazala pot v Betlehem. Pozneje sem res mnogo let v Betlehemu in soseščini njegovi deloval. Mislim tukaj na milost odrešenja od bolezni.

Pridno sem se na pobudo nekega brata klerika zdravil po predpisih vodne kure, vodnega zdravljenja, kot je učil duhovnik in zdravnik Kneipp, držal sem se njegovih zdravstvenih navodil. Dosti svežega zraka, dosti gibanja v prosti naravi, dobra hrana, vodni polivi po predpisih za jetične.

Niso minili trije meseci, pa so že namigavali:

Poglejte ga fraterčka Benigna, lica so mu začela rdeti in ušesa pokonci stati. Morda ga še smrt potegnila ne bo za ušesa, ga bodo še predstojniki potegovali . . .

Bog je obrnil. Začelo se mi je zdravje vrniti, kaj kmalu sem bil že toliko dober, da sem redno lahko opravljal redovne dolžnosti, dolžnosti bogoslovskega študenta, lemenatarja, kakor pravijo Kranjci. To so videli tudi moji predstojniki, pa ne da bi me hoteli za ušesa vleči, ne, dajali so mi korajže.

Največjo korajžo mi je ulil pokojni moj pater gvardijan, Konstantin Lužar, ko je nek večer, vrata moje celice odprl in mi kar nekam zapovedovalno — no, saj je imel pravico — zagrmel: pripravite se, čez dobre tedne, v decembru bote prejeli vse višje darove in bote lahko peli prvo sveto mašo.

To je bilo presenečenje. Kaj to pomeni duhovskemu mladeniču, ve le tisti, ki je to sam izkusil, zato ne bom o tem pravil. Toliko lahko povem, da je kamniško sonce vse lepše svetilo in so zvezde v mrzlih podplaninskih nočeh vse bolj radostno migljale. Jaz sem bil pa tudi zato izredno vesel, ker sem z božjo in Kneipovo pomočjo zdravnike potegnjal za nos . . .

Dnevi priprave za novo mašo so hitro potekli. 17. decembra 1890 sem bil po pokojnem knezoškofu ljubljanskem, poznejšem kardinalom, Jakobu Missia, posvečen za duhovnika. 28. decembra pa je bilo treba na novomašno pot v Zagorje ob Savi.

Spominjam se: krasen zimski dan je bil dan moje prve pete maše. To itak veste ljudje božji, da prvokrat novoposvečenec s škofom vred pri posvečenju mašuje. To je pravzaprav njegova prva sveta maša. Zato govorim o prvi peti sv. maši v Zagorju.

Ljudi je prišlo od vseh strani ogromno, tudi duhovnikov je bilo mnogo. To pa zato, ker že 40 let ni bilo nobene nove maše v dotični cerkvi.

Vsi smo bili polni duhovnega veselja. Se razume da jaz in moji starši najbolj. Oče moj še posebno, ker je bil on tisti, ki je spočetka hotel, da bom na gruntu delal. Moj jok in mamina prošnja sta pomagala, da me je oče pustil v nadaljne višje šole, pa sem jih radi očetove trme nekaj zamudil, da sem moral potem vse leto delati nadomestne izpite in še posebej premnoge noči posvetiti študiju latinskega jezika. No, na nove maše dan me je pa prosil oprošče-

nja. Počemu, saj je bil oče in mi je dobro hotel, saj mu nisem bil nikdar zameril. — Svoj stan sem bil pa le dosegel. Morda je očetova odločitev še pomagala, da sem se toliko zvesteje oprijel gimnazijskega študija in srečno došel do prvega svetega mejnika v življenju svojem.

Dosti bo za danes. Še prihodnjič kaj več. Upam, da mi Bog še toliko mojo kri v mejah drži, da bom lahko bravcem kaj povedal o težavah izseljenskega duhovnika.

Ne misliti, da me je sebičnost napotila k temu, da vse to pripovedujem, ali pa navada starih mladeničev, ki hočejo mlajšim povedati in jih učiti po lastne zgledu.

To bi pa rad povedal v nauk vsem, ob tej prvi zgodbi mojega mašniškega življenja:

Varujte si svoje zdravje, zmerni bodite in v pokoju vesti živite. Premnogi mladi ljudje premalo za zdravje skrbе.

Dnevni sprehod, kolike veljave je to za zdravje. Najbolja gimnastika za trudne oči, trudne mišice in upehano telo sploh.

Spanje ob pravem času in v pravi meri ti duha pokrepi.

Voda je najboljša zdravnica v premnogh slučajih. Koliko zgledov bi ti lahko navedel iz lastnega izkustva. Kneipu sem dolžan premnogo hvale, zato se vi mlajši, ne delajte norca iz njega. Raje sedite, pa ga preštudirajte, marsikatero uro v bolniški postelji si bote prihranili in jo za kaj bolj koristnega porabili. Bog sicer bolezen pošilja, toda mnogih bolezní so si pa ljudje krivi, ker prav živeti ne znajo, ker ne vedo ceniti zlatega reka: Zdravje je najboljši in najbolj dragoceni zaklad življenja.

Zato naj bo to moj prvi zlati nauk:

Zdrava duša v zdravem telesu; pokoj vesti je najboljše zdravilo; doktorju ni treba vse in vselej verjeti, vodi pa lahko malo več moči pripišeš, kakor jo časih pripisuješ, ko praviš: voda še za čevelj ni dobra, je dobra, dobra, še za marsikatero drugo stvar. Bogu pa gre seveda vsa naša čast. On je dal človeku zdravo telo in ga hoče zdravega, greh je bil, ki je prinesel bolezen na svet. Grehu treba napovedati boj, pa bo tudi več zdravja na svetu, več zdrave pameti in več zdrave zadovoljnosti.

NJIHOVA POTA K BOGU

ROŽA MED TRNJEM

“HOČEM V NAROČJE MATERE!”

Luzija pa je še vedno bila protestantinja. Seznanila se je s katoliškim proštom Tauberjem in je iz njegovih rok prejela katoliški katekizem. V njem je našla, kar je dolgo zastonj iskala: našla je jasen in določen odgovor na vsa vprašanja, ki so bridkovznemirjala njeno srce in pamet. Gospod je močnejše potrkal na vrata njenega srca. Zbrala je vse moči, da napravi zadnji korak, da prestopi prag Cerkev, in v tem boju je zapela:

Vihar, ki tu kraljuje,
v srca globini odjekuje,
oh, oče, to boli!
Gospod, boleost mi vduši,
solzne oči posuši
in z grobom jih pokrij!

Kako težak boj! Tudi na njej se je izpolnila napoved: “Kdor hoče priti za menoj, naj vzame križ na svoje rame . . .” Luzija je vedela: če vstopim v katoliško Cerkev, bom morala zapustiti mater, ki jo tako prisrčno rada imam, se bom morala ločiti od vseh prijateljic in sorodnikov; vsi, ki so me vzgojili in ljubili, me bodo obsodili. Koncem novembra 1818. leta je dvajsetletna mladenka zapisala v svoj dnevnik:

“Ne morem več ostati v puščavi, kjer se sprehajajo izgubljeni sinovi in blodijo otroci, ki

so ubežali iz matrne hiše. Iščem rodni dom, hočem v naročje Matere, saj jo še poznam po glasu: vrnem se v katoliško Cerkev!”

Nekega večera se je sprehajala med vrtovi in tiho pevala staro popevko:

Vi oblaki Ga rosite
ali zemlja naj Ga da,
ve nebesa Ga pošljite
Izveličarja sveta!

V tej samoti je napravila sklep: preden be to leto preteklo, bom katoličanka. Nikdo ni vedel za ta sklep. Kako se je začudila, ko je dva dni za tem prejela od Klementa pismo, ki ga je narekovala sestra Katarina: “Izvedite kar ste sklenila, ko ste se oni večer sprehajala med dvema vrtoma, in pesem, ki ste jo šepetala, bodi vam vodilo za vse življenje. Zakaj angelj varih vam je zašepetal v srce ta sklep in to pesem.” Klement, ki je pisal, ni vedel za kaj gre, četudi je poznal boje in želje Lujizine in je molil zanj in jo spodbujal, naj stopi v Cerkev. Sestra Katarina pa je v duhu videla deklico med vrtovi in njeno ubogo srce. Klement je pisal: “Sestri Katarini je malokatero človeško srce tako ljubo in blizu, ko srce te deklice, ki koprne po Bogu. Ona stoji pred njenimi očmi in v njenih molitvah. Drži se Jezusove roke na težkih potih, toda on je ne izpusti.”

Dobri pastir je ne izpusti! Zvesto ji je, ko je še dete bila, sledil po strmih stezicah; zdaj pa je stal pred njo — že Ga je videla — in jo je vabil, naj Mu sledi. Zgubljena ovčica je slišala:

Zveličarja sem tu spoznala,
 pred mano je v milobi resni stal,
 za njim sem le pogledovala,
 mi duša zanj le vzplapolala,
 in srkala ljubezni-boli kal.
 Oko se mi je zasolzilo,
 ko sem postala njega pozni gost,
 koleno je pred njim klonilo,
 srce njegovo kri je pilo
 in z njo je srkalo čistost, svetost.

Dne 7. decebra 1818 je Lujiza prvič šla h spovedi. Kaj je ta večer čutilo njeno srce, je povedala v pesmi, ki jo je zapisala na naslov velike naše sestre, svete Marije iz Magdale, predno je pristopila h spovednici:

O daj mi žalost svojo,
 o daj mi, daj solze,
 naj se z zvestobo tvojo
 ljubezni ogenj vžge!
 Dokler novo življenje
 z besed mi teh vzbrsti:
 Le pojdi, — odpuščenje
 kdor ljubi, zadobi!

Na praznik Brezmadežne je prejela sveto obhajilo. Nikomur ni povedala ne dneva ne srečne ure, in vendar ji je Klement še isti dan pisal, da je sestra Katarina obšla zanj križevi pot in je zanj darovala vse molitve in vso tolažbo ter je potem rekla:

“Dovolj je bilo, pomagalo bo.” — In Brentano je dostavil:

“Sprejmi to milost v tej uri, na dan 8. decembra, na praznik Marije Brezmadežne, praznik, ki ga naj bi nikoli ne pozabila!”

Po težavni in strmi poti je Lujiza prišla do Cerkve in vstopila srečna v nje veličastni hram, v skrivnostno občestvo verujočih. — “Vstopila sem v Cerkev — ne radi zunanjega bleska svetih opravil, še manj radi mehke čuvstvenosti, ne ker je srce tako hotelo, ampak zato, ker sem jasno spoznala, da je katoliška Cerkev tista, ki jo je Kristus ustanovil. In to spoznanje me je zgrabilo s tako prepričevalno močjo, da sem ta korak morala storiti, in bi ga bila storila, tudi če bi mi grozile vislice in natezalnice in če bi ti-sočkrat morala dati življenje. — Bog me je spoznal za vredno, da mu smem prinašati velike

žrtve; zakaj morala sem zapustiti svoje zelo srečne razmere in z njimi vse, kar mi je bilo na zemlji ljubega . . . Posebno težko mi je bilo, da je moja ljuba mati takrat tako nasprotovala mojemu vstopu v Cerkev.”

ŽRTVE ZA JEZUSA.

Mlada spreobrnjenka je morala zapustiti dom. Zakaj mati in bratje ji niso več dali miru. Odšla je v službo. Spomladi l. 1819 je Lujiza zapustila dom in s solznimi očmi dvignila roko v slovo domači hiši in mami in bratom.

Kmalu pa se ji je srce umirilo, zakaj za to, kar je zgubila, je prejela v Cerkvi neskončno več: “Našla sem prijatelja in materno hišo in domovino!”

Lujiza je vstopila kot vzgojiteljica v hišo kneginje Salm-Reifferscheidt v Muenstru. Kmalu so vsi vzljubili tiho in ljubeznjivo dekle. Knez G., ki se je delj časa mudil pri svojih sorodnikih v gradu, je bil tako prevzet posebne lepote in miline, ki je odsevala z Lujizine osebnosti, da je 22 letno mladenko zasnuhil. Njegov oče sam jo je, ganjen od iskrene in čiste ljubezni sinove, prosil, naj ponudbo sprejme. Lujiza je nežno a trdno odklonila knežjega snubca. V svoj dnevnik je tiste dni zapisala: “Tako dolgo sem iskala Kristusa, — ali naj zdaj njega, ženina svojega, zapustim?”

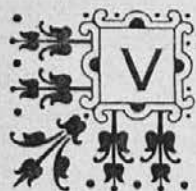
Lujiza se je v tem času tesno naslonila na sestro Katarino Emmerich, kateri je bila globoko hvaležna učenka. Ob postelji te svete trpinke se je naučila vedno bolj pristrčno živeti s Cerkvijo; priprosta sestra ji je razodela, kako čudovito gospodari božja Previdnost v življenju celih narodov in kako skrbno vodi in krepi katoliško Cerkev. Tu se je zavedla skrivnostne zveze med Bogom in človeško dušo. V njej se je užgalo koprnenje, priti še bližje h Bogu. Prijateljica ji je svetovala, naj Bogu otroško zaupa in pusti, da jo On vodi za roko.

Da bi še tesneje bila zvezana s Kristusom, je v majniku leta 1820 položila obljudo, da mu bo v čistosti in ljubezni služila vse žive dni. Zaročila se je z njim in nosila do smrti v znamenje te visoke zveze prstan na roki. Ker se je odločila, da ne bo ustanovila domačega ognjišča, je sklenila posvetiti vse svoje sile skrbi za revne otroke in slavi božji. Takrat ji je bilo šele 22 let. (Konec prih.)

LAMOTSKI ŽUPNIK

(Celoletna povest)

BILO JE NEKOČ . . .

VEČJI svetniki so hodili po materi zemlji, kakor naš lamotski župnik. Nihče pa, mislim, ni globlje razumeval človeka ter njegovih slabosti in bil bolj usmiljen ž njim.

Prav za prav pa ni bil svetnik, le preveč je namreč imel rad svoj rožni vrt, svoj kozarec, novošateljca in svoj kos kruha ter zraven odrezek prekajene slanine; toda tega mu nihče ni očital, zakaj njegove slabosti so ga bolj približale ljudem kakor pa njegove kreposti.

Njegovi župljani, svojeglavni ponosni švicarji, med katerimi pred njim ni bil vzdržal in vztrajal noben dušni pastir, so ga nad vso mero ljubili ter spoštovali.

Bržčas pa pred tridesetimi leti ni bilo lahko in prijetno dobremu župniku, ko je, nemški švicar, pričel skrbeti za duše v tej skriti zakotni vasi v pogorju Jura ob francoski meji. Francoščino je tolkel na svoj posebni način, ker je ni mogel prav izrekati, in s tem je vzbujal viharje smeha okoli cerkve. Pri tem pa se je dobri mož posluževal najbolj sočnih in krepkih izrazov, "mačka je imenoval mačka" in druge reči podobno, naravnost, brez olepšavanja. Bil je strašen posebnež in ubiral je zmerom svojo pot naravnost, brez bojazni in brez malenkostnih ozirov.

Ubiral pa je pot ljubezni, ki vse premesti in izravna, in pot popolne odkritosti, in zelo kmalu so ga na daleč na široko bogati in ubožni imenovali "naš župnik". Njegovega pravega imena pa nikoli nisem slišala; "lamotski župnik", kakor se je sam imenoval, ta naziv je brezdvoybeno postal splošna last.

Dve prav majhni obmejni občini, francoska Bremoncourt, švicarska Lamotte . . . Občina Lamotte je imela cerkev, občina Bremoncourt je imela šolo in švicarski otroci so dan za dnem hodili čez most, ki je (šest metrov dolg) bil me-

ja, da bi pri voditeljici — tako imenujejo švicarji učiteljico — dobili košček francoske prosvete ali omike. V nedeljo pa so zato prišli francoski kmetje s hribov in iz dolin čez most v nemško-švicarsko župnijo, da bi poskrbeli za zveličanje svojih duš.

Solska voditeljica je bila tako lepa kakor je bil naš župnik nelep, tako nežna kakor je bil on krepak in okoren in tako mlada kakor je bil on priletan, pri tem je bila, razen kmetice na planini ali planšarice, edina "krivoverka" v katoliški deželi. Ko je prišla po smrti starega učitelja, so jo sprejeli z vsemi znamenji človeškega zaničevanja. Nihče ji ni hotel prodati mienka in jajc, ljudem se je zdelo, da preveč po gosposko govori, bila je taka, kakor bi hotela reči: "ne dotekni se me!", v zanemarjeni šoli je pa strogo vladala. Najprvo jo je obiskal naš župnik. Spotoma je bil na mostu, kakor mi je pozneje pripovedoval, zmolil na tihem očenaš, da bi se mu obisk posrečil. Takrat so bili preprosti mali ljudje veliko govorili, ker je bil na delavnik oblekel svojo nedeljsko duhovniško haljo. Ker je pa župan pojasnil, da je taka šega tam preko mostu na francoski strani, se je bilo spet pomirilo.

Ta prvi obisk bi bil vreden, da bi ga označili kot zgodovinski dogodek. Obedve hugenotinja, voditeljica in njena mati — in pa stari župnik.

Nad vse pričakovanje pa se je to snidenje srečno izteklo. Mati šolske voditeljice mu je bila takoj ponudila žganino, pijačo, ki jo je bila sama skuhala. No, okus je bil prav krščansko prijeten. Voditeljica pa je bila celo obljubila, da bo vselej otroke izpustila deset minut prej, preden se šolski pouk postavno skonča, da bodo mogli priti pravočasno še k pouku krščanskega nauka. To pa je nekaj povsem nezaslišanega ter izrednega, zakaj v Franciji se na verski pouk prav nič ne ozirajo, ker ga šola sploh ne pozna.

Naš župnik je pa kraljevsko povrnil takrat, ko uboga kmetica na planini ni mogla dati krstiti svojega šestega otroka. Voditeljica se je bila sicer ponudila za botro, toda na daleč in na široko ni bilo mogoče dobiti protestantskega ali hugenotskega pastorja. Takrat, da, jima je bil povrnil naš župnik: na svojem lestvenem vozu je pripeljal iz zelo, zelo oddaljenega mesta Mouthiera protestantskega pastorja. Le-

ta se je baje zelo muzal, kakor trlica suhi pastor, na vozu zraven širokoplečega župnika. Skupaj sta pila vino v župnišču in naš župnik je dal v ubožno kmetiško sobo na planini ponesti kot dar svoje najlepše rože, svojo poslednjo četrt vina in svoj poslednji odrezek prekajene slanin. Gospoda moja, ako pomislite, da je naš župnik svoje rože dal kvečjemu za veliki oltar, utegnute iz tega izmeriti dušno veličino tega najmanjšega med vsemi svetniki, če ga bodo sploh kdaj pripoznali za svetnika!

Takrat pri krstu kmetica, ki je baje tako jokala od ginjenosti, da "ji je teklo iz nosa in oči" (ta-le izraz, zaradi katerega vas prosim, da mi ne zamerite, imam od župnika), ni hotela prav nič sprejeti, češ da je protestantinja. "Saj morajo biti tudi taki čudaki," je bil smehljaje rekel darovavec rož.

Veselo občutje ter nastrojenje je vladalo pri mali južini. Zgodovina ve pripovedovati o velikanskem angleškem puddingu, ki ga je poslala voditeljica, le-ta narastek se ni in ni hotel užgati; nazadnje pa so dognali, da je bila dobra voditeljica zamenjala steklenico za rum s steklenico za kis. Pastor in župnik sta se namuznila in nato pridno jedla. Potlej sta se pa brez vzroka neprestano smejala in imela govore napitnice; kaj pa se je vmes pilo, o tem zgodbe ne pripovedujejo. Toda pozneje so ljudje videli, kako sta kot trska suhi pastor z odpeto suktnjo in naš župnik šla z roko v roki pod velikim dežnikom nizdol po gorskem pobočju in materi šolske voditeljice se je dozdevalo in dojmilo, da čuje peti neko pesemco, ki pri tej priliki ni bila primerna:

"Monon, glej, sončece sije . . .!"

Prosim vas, ko je lilo kakor iz škafa!

Od tega dne je pa šolo in župnišče vezal angelski zakon. Voditeljica je spremljala župnika na raznih potih, ž njim vred je tekala tako, da je dobila žulje na nogah: obiskavala sta bolnike in druge pomoči potrebne ter jim stregla. Ljudje tega kraja so bili kakor v nekakšni puščavi zaprti, in zato sta jim ta dva morala biti zdravnik, sodnik in tehnik, skratka: župnik in učiteljica sta bila služabnika vsega gorskega prebivavstva.

Črnolasa, lepa učiteljica je zdaj zares postala "naša voditeljica", celo za najstariše vaščane. Njena francoščina, ki je kakor godba

zvenela, jih je razveseljevala prav tako kakor raskava nemško-švicarska izreka francoske govorice starega gospoda. Skupaj sta hodila, da sta delila tolažbo in nudila pomoč, ona s svojim ljubkim deklinškim smehljajem, on pa s svojim zdravim bobnečim smehom. In oba dva sta delala čuda. V župnikovih očeh je imela učiteljica eno samo napako: bila je brez napak, in to mu je včasih napravilo žalost. Rekel je: "Naš dobri Bog ne pusti, da bi angeli dolgo ostali na zemlji. In takih ljudi, kakršna je voditeljica, bi mi dolgo časa potrebovali. — Voditeljica, vi bi se morali nesrečno zaljubiti, v mene na primer . . ." S kako strašnim pogledom je takrat ošinila našega župnika!

Sploh pa je bila naša voditeljica mnogo strožja nego prečastiti gospod. Nikoli ni obstala pri plesišču na prostem, da bi gledala vrteče se dvojice; ob državnih in narodnih praznikih, 14. julija in 17. avgusta, je s svojimi učenci ter učenkami pela pred županom domoljubne pesmi k večji časti obeh domovinskih dežel, toda nobene veselice se ni udeležila, tudi narodne ne; ni norela okoli kresa ob šentjanževem kakor naš župnik s svojimi učenci; nikoli ni kegljala, kakor on, in novošateljško vino je pila le, če je bilo prav pošteno krščeno. Zato pa je, mnogo laže kakor stari gospod, ljudi z besedami pošiljala ter obsojala — v pekel. Ena, dve, tri, in že je temu ali onemu s tem zapretila, če se je količkaj pregrešil.

Naš župnik pa nikakor ni bil vnet za takšno strogost, v vsaki pridigi je poudarjal neizmerno ljubezen Boga Očeta, o Njem, o "Velikem, katerega ne spoznajo in ga prezirajo" — tako ga je imenoval — je govoril kako je Bog dober, tedaj ga je prevzelo navdušenje, tako veliko in tako resnično, da je premagalo tudi poslušavce, brez odpora jih je potegnil za seboj, da so, kakor on, Boga častili z veseljem in brez strahu. "Pekel?!" — I, seveda — ta mora biti, saj stoji o tem v Svetem pismu, ne da se tajiti. "Toda vedite, ljubi ljudje, v pekel jih pride prav za prav le bolj malo. Le tisti, ki so sejali sovraštvo med človeštvom, sovraštvo in pa nezaupnost. V prvi vrsti politični časnikarji." Oh, letih naš župnik kar ni mogel trpeti, ni jim pustil, da bi prišli do besede. Češ, oni so krivi vsega, vojske, nenravnosti, nazadovanja porodov, skratka: vseh nezgod, ki so zadele in zadevajo

človeštvo. Le malo je manjkalo, da ni izrekel, češ da so odgovorni tudi za — vesoljni potop. O takšnih časnikarjih je pripomnil, da bodo po smrti v večnem ognju pečeni, osmojeni in praženi, in da se kazni še poostrijo, je rekel, da bodo tupatam spet od mrtvih vstali. Le-tem grešnim kozlom je pridružil tudi vse duhovnike, ki so Boga izdali in govorili zoper njegovo ljubezen. "Največji greh je trdosrčnost in prevzetnost," je dejal prečastiti; "napuh je in greh zoper Duha, ako hoče napihnjeni osel meriti neskončnega Boga po svojem merilu." Tudi molitvenih mlinov ni mogel trpeti. "Ljubi ljudje, pred vsako molitvijo storite kako dobro delo ali obudite dobro misel in dober namen, da vam pripravijo pot do božjega Srca!"

Če pomislimo, da je dobri mož takšno pridigo ponavljal dolgih trideset let in jim sam svetil z dobrim zgledom, bomo razumeli, zakaj se v njegovi cerkveni občini uboštvo nikoli ni moglo izprevreči v bedo in bridkost nikoli v obup.

Včasih se je medsebojna pomoč razodevala celo v smešnih oblikah. Ako je kdo moral zaklati kako živinče, so meso, bodisi da je bilo konjsko, bodisi da je bilo kravje, vsi ostali prebivavci cerkvene občine pokupili in, če je le šlo, tudi pojedli. Tisti kmet, ki ga je bila zadela nezgoda, je torej izgubo lahko prenašal, zlasti če je bil "rjavac" ali "sivec" že slab od starosti in "belka" ni nič več hotela iti po plemenu.

In če je kak človek zbolel, so ga vse stare žene iz obeh vasi skupaj zdravile z domačimi sredstvi. Zdravnika so šele poklicali, ako je bolnik že pričel umirati. Ljudje so mislili, da mora priti pred smrtjo kakor župnik. Kaj je bolniku, kakšno bolezen ima, to jim je bilo vseeno. Če ga niso mogli namazati z jodovo tekočino, so pa pomagali vroči krompirčki, katere so mu položili na trebuh, ali pa kako sredstvo za odvajanje. (Za kakšno boleznijo pa je bil kdo umrl, vedeti o tem je v vasi veljalo za lep običaj.) Ako jod in krompirčki in ricinovo olje niso pomagali, tedaj sta prišla voditeljica in župnik in ta dva gospoda moja, sta razumela in vedela več nego zdravnik.

Rekla sem, da je naš župnik povsod prednjačil v delih krščanske ljubezni. Žal, da njegovega zgleda niso vselej in v vsem posnemali. Kdo bi pa tudi, kakor on, mogel imeti pogum, da bi pustil hišna vrata odprta noč in dan?! Pri

njem ni bila kuhinja, katere vrata so držala na cesto, nikoli zapahnjena, in dan za dnem je stal zraven kruha in prekajene slanine vrč sadjevca na težki mizi. Na daleč in na široko je bilo znano, da je tukaj smel vstopiti vsak in se pokrepčati. "Kdor je lačen ali žejen, naj vstopi ter si postreže!" je bilo napisano na vratih; obrtniki in popotniki, drvarji in tihotapci so vstopali. Toda v vseh teh tridesetih letih se nikoli ni primerila kaka tatvina. Nekoč je ležal zgodaj v jutru zraven vrča sadjevca celo novec za dva franka in pa listič: "Dobremu norčku od hvaležnega siromačka."

Ko je bil to prebral, je naš župnik celih osem dni grešil s tem, da si je ošabno nekaj domišljeval sam o sebi. Njegova gospodinja, oskrbnica ter postrežnica pa se je nasprotno sramovala neizrekljivo zaradi razžaljenja. Imela je izrazit čut za duhovniško dostojanstvo. Dobra služabnica se je čutila obvezano, da tudi s svojo osebo podpre to mašniško veljavnost. Kazala se je vase zaprto, molčečo in strogo. Kadar je govorila, je komaj nekoliko odprla usta, izrekala je ostro, kakor s koncem jezika, in vreščaje, pri tem pa je svoj tenki vrat tako zasukala kvišku, da bi kdo utegnil misliti, češ da hoče zapeti kakor petelin na kupu gnoja.

Morebiti ji je ta podobnost pomogla, da je dobila pridevek "La Pepie". Ako je bil namreč naš župnik dobre volje in ugodno nastrojen, jo je navadno z vso težo svoje roke potrkal po rami in rekel: "Ja Pepie, ti si prava ptica, ti si številka." Nato pa ji je dobrodušno pomežiknil, tako da je priletna gospodična sramežljivo zardela po vsem obrazu in zašepetala: "Toda... gospod župnik, toda . . . toda." Osramočena in srečna, kakor se spodobi pošteni gospodinjji v župnišču.

Kadar se je pa naš župnik pri svojem večernem obisku le predolgo mudil in je La Pepie slutila, da utegne kozarec novošateljca preveč popiti, kozarec, ki ga vprav ne bi smel več zvrniti, . . . tedaj se je splazila v kapelo in ondi ostala še, ko je že bilo odzvonilo zdravamarijo, dokler je prečastiti gospod ni poklical. Dobri mož je natanko vedel, da je bila La Pepie že pokoro opravila za njegov najboljši kozarec, zato tudi nikoli ni opustil potrkati jo . . . po rami, pri čemer je skoraj nekoliko preveč dostojanstveno izrekel: "Ti si številka!"

Tako se je zgodilo, da si je po pet in dvajsetih letih naš župnik odrekel poslednjo, najboljšo kapljico. Toda ne prav rad.

“Še tega bi mi bilo treba,” se je hudoval, “da bi postal svetnik! Ej, da ljudje še zmerom mislijo, da askeza naredi svetnika. Največji svetniki so bili vselej tisti, ki niso hoteli postati svetniki.” Zato je bil tudi njegov ljubljenec sveti Martin, ki je bil beraču dal samo polovico svojega plašča. “Da, da, mali ljudje, težje je deliti kakor vse žrtvovati. Laže je beraču darovati svoj zajtrk, kakor pa ž njim vred jesti. Kdor žrtvuje, si je svest svoje vrednosti, on ima svoje plačilo že v svojem upravičenem veselju. Kdor pa deli in ne da vsega, ta si prav nič ne domišlja, storil je nekaj malega, sramuje se, da je mislil tudi nase, le-ta v očeh svoje vesti ni noben svetnik, ponižno se je le zenačil z najboljšim ubogim. Sveti Martin — to je bil korenjak!”

Svetega Franciška je naš župnik ljubil zaradi njegove ljubezni do Boga in do stvarstva. Zatrjeval je: “Francišek je zelo užival življenje. Bil je tako bogat, da mu uboštvo ni moglo biti nikaka žrtev več, njemu je bilo samo delitev.” Kako zelo je naš župnik od svojega delil drugim, so ljudje zvedeli šele pozneje, ko mu nihče ni mogel več reči: “Hvala! Bog plačaj!” —

Voditeljica pa, le-ta je drugače mislila. Pri župnikovih govorih je pogosto namrščila obrvi. Bila je ena izmed angelov božjih, ki nosijo žrtev kakor dragoceno skodelico v povzdignjenih rokah; plavala je nad človeštvom, ne da bi se dotikala zemlje. Nasprotno pa je naš župnik stopal po zemlji s širokimi in krepkimi koraki, da so se poznale sledi za njim; zdelo se je, da se hoče docela zakoreniniti v zemlji. Ako je učiteljica molila: “Pridi k nam tvoje kraljestvo”, je mislila pri tem na kraljestvo nad sedanjim življenjem in dalje visoko nad svetovno kroglo; župnik pa je čakal vsak dan na Boga v tem življenju in iz sedanjega življenja “iz zemlje in na zemlji” . . .

Kljub temu pa sta se šola in cerkev čudovito razumevali in soglašali med seboj. —

V ta angelski zakon je nekega dne prišlo neko tretje bitje. S poštno kočijo je pridrvel, povsem nepričakovano, kos nepoznane dežele, kos Avstrije v to francosko-švicarsko zvezo.

Zgoraj, preko mostu, na francoski strani so sploh dejali, da je Avstrija dežela, ki se raz-

prostira povsem na robu zemljevida, tam, kjer se svet skonča, da ga ni več možno otipati in razumeti. (Dalje prih.)

RACEK

(Narodna basen iz Šampanje.)

Bil je racmanček, ki je bil tako majhen, da so mu rekli Racek. Pa kakor je bil majhen, je imel glavo na pravem koncu in je razumel svoj posel. Kajti začel je bil z nič, spravil pa je skupaj in si privarčeval sto tolarjev.

Ko je kralj tiste dežele, ki je bil zelo razsiren in ni imel nikoli nič denarja, zvedel, da ga Racek ima, je prišel neki dan sam k njemu na posodo prosit. In res je bil prvi pot Racek nemalo ponosen, da je bil kralj njegov dolžnik.

Ali ko je na koncu prvega in drugega leta videl, da mu kralj nikakor ne misli plačati obresti, se je vznemirjal, in sicer tako, da je naposled sklenil, sam poiskati Njegovo Veličanstvo in ga opomniti na plačilo.

In res se neko lepo jutro Racek, ves nališpan in svečan, odpravi na pot, pojoč:

“Oj, kdaj, kdaj, kdaj
dobim jaz svoj denar nazaj?”

Ni bil še napravil sto korakov, že sreča tetko Lisico.

“Dobro jutro, prijateljček,” pravi tetka, “kam pa tako zgodaj?”

“H kralju grem po tisto, kar mi je dolžan.”

“O, vzemi me s seboj!”

Racek si pravi: “Nikoli ni dovolj prijatelj!”

“Dobro,” ji reče, “toda dasi imaš štiri noge, se sčasoma le utrujiš. Naredi se prav majhno, stopi v moj vrat, pojdi v mojo golšo stat in ponesem te prav rad!”

“Ej, dobra misel,” pravi tetka Lisica.

Poveže svojo culo, naredi se majčkeno in hipoma izgine kakor pismo v poštni skrinjico.

In Racek gre naprej, ves nališpan in pogumen ter venomer pojoč:

“Oj, kdaj, kdaj, kdaj
dobim jaz svoj denar nazaj?”

Ni še napravil sto korakov, kar sreča kumo Lestvo, naslonjeno na zid.

“O, dobro jutro, racmanček!” ga pozdravi kuma, “kam pa, kam, tako odločno?”

“H kralju grem po tisto, kar mi je dolžan.”

“O, vzemi me s seboj!”

Racek si pravi: “Nikoli nimaš dovolj prijateljev . . .”

“Dobro,” ji reče, toda s svojimi lesenimi nogami se sčasoma le utrušiš. Naredi se prav majhno, stopi v moj vrat, pojdi v mojo golšo stat in ponesem te prav rad.”

“Ej, dobra misel,” pravi kuma Lestva.

In brž poveže svojo culo in gre delat družbo tetki Lisici.

In pojoč: “Oj, kdaj, kdaj, kdaj” gre Racek naprej, pogumen kakor doslej.

Sto korakov naprej sreča svojo dobro prijateljico botro Reko, ki se je mirno izprehajala po solncu.

“Dragi prijateljček!” mu pravi, “kam pa greš tako sam z repkom pokonci po tej grdi cesti?”

“H kralju grem, veš, iskat, kar mi je dolžan.”

“O, vzemi me s seboj!”

Racek si misli: “Nikdar nimaš dovolj prijateljev . . .”

“Dobro,” pravi, “toda ti, dasi spiš grede, se sčasoma le utrušiš. Naredi se prav majhno, stopi v moj vrat, pojdi v mojo golšo spat in ponesem te prav rad.”

“Ej, dobra misel,” pravi botra Reka.

Poveže svojo culo in — luk, luk, luk, luk — gre leč med tetto Lisico in kumo Lestvo.

In pojoč: “Oj, kdaj, kdaj, kdaj,” gre Racek dalje kakor do zdaj.

Nekoliko dalje se sreča s tovarišem Osirjem (osjim gnezdom), ki je vežbal svoje ose.

“O, dober dan, tovariš Racek,” pravi tovariš Osir, “kam pa tako nališpan in srčan?”

“H kralju grem iskat, kar mi je dolžan.”

“O, vzemi me s seboj!”

Racek si misli: “Nikoli nimaš dovolj prijateljev!”

“Dobro,” mu pravi, “a s svojo vojsko, ki jo imaš za sabo, se le utrušiš sčasoma. Naredi se prav majhnega, stopi v moj vrat, pojdi v mojo golšo stat in ponesem te prav rad.”

“Zares, to je misel!” pravi tovariš Osir.

In “v dvoredih na levo!” je šlo po isti poti kakor druga družba. Dosti prostora ni bilo, a so se malo stisnili . . .

In Racek je nadaljeval svojo pot in svojo pesem.

Tako pride v prestolico in jo ubere naravnost po glavni cesti do kraljeve palače v veliko začudenje naroda in venomer pojoč:

“Oj, kdaj, kdaj, kdaj
dobim jaz svoj denar nazaj?”

Potrka s klepalom: tok, tok, tok!

“Kdo je?” vpraša vratar, pomolivši glavo skozi lino.

“Jaz sem, Racek. Hočem govoriti s kraljem!”

“Govoriti s kraljem . . . se kmalu lahko reče. Kralj obeduje in ne mara, da bi ga kdo motil.”

“Reci mu, da sem jaz in da sem prišel, že dobro ve, po kaj.”

Vratar zapre lino in gre poročat kralju, ki je pravkar s prtičem za vratom sedel za mizo z vsemi ministri.

“Že dobro, že dobro!” pravi kralj, smeje se; “že vem, kaj je. Naj vstopi in denite ga k puram in kuram.”

Vratar pride doli:

“Izvolite vstopiti!”

“Dobro,” si pravi Racek, “pogledam, kako jedo na dvoru.”

“Tukaj, tukaj!” kaže vratar. “Še korak . . . ste že prav!”

“Kaj? Kako? Na kurji dvor?”

Pomislite, kako je bil Racek jezen!

“A, tako torej!” pravi. “Le počakajte! Vas že prisilim, da me sprejmete:

“Oj, kdaj, kdaj, kdaj
dobim jaz svoj denar nazaj?”

Toda pure in kure so živali, ki marajo samo za družčino svoje vrste. Ko vidijo novega gosta, kaj počne in kako kriči, ga začno gledati postrani: “Kdo je to? Kaj hoče tu?”

Nazadnje tečejo vse skupaj nadenj, da bi ga s kljuni pobile.

"Izgubljen sem!" pravi že Racek, kar se na srečo spomni svoje prijateljice, tetke Lisice, in zavpije:

"Lisica, Lisica! hiti in pridi, če ne, me nihče več živega ne vidi!"

Takoj skoči Lisica, ki je čakala samo na to besedo, ven, se vrže na hudobno perjad in — hrst, hrst, hrst — jo začne hrustati, tako da v petih minutah ni bilo ne ene žive več.

In zadovoljni Racek začne znova peti:

"Oj, kdaj, kdaj, kdaj
dobim jaz svoj denar nazaj?"

Ko začuje kralj, ki je bil še pri obedu, to popevko in ko mu gospa pastirica povedo, kakšen je kurji dvor, se grozno razjezi. Ukaže, naj tega presnetega Racka vržejo v vodnjak, da se ga iznebijo.

In zgodi se, kakor je rekel.

Racek je bil že obupal, videč, da bo končal v tako globoki luknji, kar se spomni svoje prijateljice, kume Lestve.

"Lestva, Lestva!" zakriči, "hiti in pridi, če ne, me nihče več živega ne vidi!"

Kuma Lestva, ki je samo čakala na to besedo, prihiti ven in upre svoji roki na ograjo vodnjaka. Racek spleza urno po njenem hrbtu in — hop! — že je na dvorišču, kjer začne znova peti.

Ko kralj, ki je bil še pri obedu in se je smejal, da je svojemu upniku tako nagodil, zopet začuje terjati denar, postane višnjev od jeze.

Ukaže, naj razbelijo krušno peč in naj vržejo vanjo tega presnetega racmančka, ki je prav gotovo čarovnik.

Peč je bila kmaiu razbeljena, a to pot Racek ni imel strahu. Zanašal se je na svojo dobro prijateljico Reko.

"Reka, Reka!" zavpije; "hiti in pridi, če ne, me nihče več živega ne vidi!"

Botra Reka je hitela in prišla ven, se zlila — ššš — v peč in potopila vse, ki so jo zakurili. Nato se je razgrnila grmeč po dvorišču palače za več nego štiri čevlje na visoko.

Racek pa je zadovoljno vzplaval in pel na vse grlo:

"Oj, kdaj, kdaj, kdaj
dobim jaz svoj denar nazaj?"

Kralj je bil še vedno pri obedu in je že mislil, da je varen. Ko pa sliši Racka znova peti in ko mu povedo, kaj se je vse zgodilo, postane divji, preneha obedovati in grozi s pestmi.

"Sem mi ga pripeljite, da mu prerežem vrat!" kriči. "Sem mi ga pripeljite, brž!"

In takoj stečeta dva služabnika po Racka.

"Vendar," pravi porednež Racek, stopaje po stopnicah, "vendar so se odločili, da me sprejmejo!"

Kako pa se prestraši, ko vstopi in zagleda kralja, ki je bil rdeč kakor puran in vse njegove ministre, ki so ga čakali stoje, s sabljami v rokah. Mislil je, da tokrat izgubljen. Na srečo se spomni, da mu je ostal še en prijatelj, in zavpije s pojemajočim glasom:

"Osir, Osir moj dragi, hiti in pridi, če ne, me nihče več živega ne vidi!"

Zdaj pa je postalo vse drugače!

"Bz, bz, bz! Na nož!" Vrli Osir je prišel z vsemi svojimi osami. Vrgle so se na srditega kralja in njegove ministre in jih pikale tako divje po obrazu, da so izgubili glave in so, ne vedoč, kam bi se skrili, poskakali vsi vprek skozi okno in si polomili vratove.

Racek pa je začudeno ostal v veliki dvorani sam kot zmagovavec. Ni se mogel oddehniti od začudenja.

Kmalu pa se spomni, po kaj je prišel v palačo, in, porabivši priliko, začne iskati svoj ljubi denar. Toda zastonj je brskal po miznicah in predalih, nič ni našel: vse je bilo zapravljeno.

Iskaje tako od sobe do sobe pride v dvorano, kjer je bil prestol, in ker je bil truden, sede nanj, da premisli svojo prigodbo.

In premišljeval jo je, da je zadremal.

V tem pa je narod našel svojega vladarja in svoje ministre, moleče vse štiri od sebe, na tlaku in se je razkropil po palači, da bi zvedel, kako se je vse to zgodilo. Ko pa stopijo v prestolno dvorano, vidijo, da že nekdo sedi na kraljevem sedežu, in zaženo od iznenadenja in veselja krik:

"Kralj je mrtev, živel kralj! Bog je, ki nam ga je dal!"

Racek, ki se ni ničemur več čudil, je sprejel pozdrave množice tako, kakor da bi ne bil

nič drugega vaju v življenju.

Nekateri so pač mrmrali, češ, da bo lep kralj tak racmanček. Tisti pa, ki so ga poznali, so rekli, da je gospodaren racmanček bolj vreden biti kralj nego tak razmetuh, kakršen je bil oni, ki na tlaku leži.

Skratka: Stekli so pokojnemu kralju snemat krono z glave in so jo posadili Racku na glavo, ki se mu je prilegala, kakor bi bila ulita.

Tako je postal kralj.

“Zdaj pa,” je rekel po slavnosti, “gospo in gospodje, pojdimo jest! Jaz sem od sile lačen.”

PISMO JEZLJIVCU JANEZU

TVOJA LASTNA SODBA.

Čeprav so si ljudje tako različni, vendar nihče radi tega ni opravičen, da bi njegov srd planil čez bregove in kakor hudournik vse podr. Človek krepkega značaja bo tedaj, ko čuti vihar v svoji duši, stisnil zobe in pesti, da zaduši ta vihar. Nikdar nihče ni opravičen reči: ‘Saj nisem mogel drugače’. S tem bi le pokazal, da ne obvlada samega sebe. Se tako divjega konja ukroti trda pest.

Človek, ki v jezi izbruhne, nekako svoje človeško dostojanstvo zataji. Ko bi mogel samega sebe opazovati, kadar je v navalu srdite jeze, kako bi se obsodil! Neki grški modrijan je hotel svojim učencem dopovedati, kako nespameten je človek, ko je jezen. Pokazal jim je nekega pijanca, ki je vtikal ključ v vrata, pa ni uspel. Pograbila ga je jeza, začel je škrlati z zobmi, pene so mu silile iz ust, brcal je v vrata, da jih je razbil.

Jeza človeka spravi čisto s tira. Jezen človek vse reče, bližnjega obklada z vsakovrstnimi priimki, obrekuje ga, izda celo skrivnosti, ki bi bile morale ostati zares tajne; kar je slovesno obljubil, ne drži več. Kakšen pa je njegov obraz? Ves izpačen, razbesneli zverj podoben. Toda ko se poleže srd, ko se umiri in človek tako rekoč spet pride k sebi, kako mu je žal dejanj, ki jih je storil v jezi! Kako sem bil ne-

spameten, pravi, ko gleda razbite črepinje krog sebe. Kolikokrat se mora ponižati in prositi za odpuščanje! Koliko volje je treba za to! Ali bi ne bilo stokrat boljše, da bi bil prej porabil to energijo volje in zadušil v sebi vihar, da bi se ne bil razdivjal? Zares škoda, da človek ne more tako od strani opazovati samega sebe, ko je razkačen.

Morda se tolažiš, da se tako hudo nikdar ne jeziš. Mogoče, toda koliko ti manjka še do krščanske krotkosti pravega kristjana! Praviš, da si včasih dobre, včasih slabe volje. ‘Danes je nasajen’, pravijo drugi, ‘danes ni nič z njim’. Slabo spričevalo je to o tebi. Drugič si spet tako dobre volje, da je tudi čez mero. Pa te piči kaj in spet je kakor pred nevihto, da se ti nihče približati ne mara, ker se boji, da ne bi treščilo vanj. Bolj si spremenljiv ko vreme. Kakšno bo vreme, vsaj za nekaj ur naprej precej zanesljivo vremenik pokaže. Kakšne volje pa boš ti, za to ni nobene priprave. Ali ni poniževalno zate, da neprestano plivka v tebi, zdaj v eno zdaj v drugo stran? Ali je to umerjen značaj? Ali se morejo zanesti nate? Prav v neprijetnih stvareh mora človek ohraniti ravnotežje, potem je zares junak. Kako nam imponirajo ljudje, ki se znajo premagati in tudi v trpkih trenutkih pokažejo vesel obraz! O svetem Janezu Bosku se bere, da je bil včasih posebno dobre volje. Njegovi najbližji, ki so ga dobro poznali, so pravili: Danes mora don Bosko imeti posebne težave, ker je tako razigran. Ali misliš, da mu je to kar samo od sebe prišlo? Prav v vsakem slučaju se je moral premagati, saj je tudi on bil človek, toda močno voljo je imel, kakor jo imajo svetniki. Ob močni volji pa se jeza razbije kakor razpenjeni valovi ob trdih skalnatih pečinah.

VSE V STRAHU

Skopuha, ki je ležal na smrtni postelji, običe star prijatelj in ga vpraša, kako se kaj godi pri njegovi hiši.

“V moji hiši,” mu odgovori, “smo vsi v strahu. Jaz, ker se bojim umreti, drugi pa, ker se boje, da ne bi zopet ozdravel.”

POUČLJIVE ZGODBICE

Ko je bil sv. Avguštin s svojim prijateljem Alipijem v Milanu, ga pride nenadno obiskat Ponticijan, imeniten in pobožen Afričan. Začne se z njima pogovarjati o svetnikih; obširno pripoveduje življenje sv. puščavnika Antona. Ko vidi, da ga zvesto poslušata Avguštin in Alipij, pripoveduje nadalje, kako sta dva njegova prijatelja, višja cesarska uradnika, v Treviru slučajno stopila v neko puščavico; tam sta našla pobožne služabnike božje, ki so brali življenje sv. Antona. Po tem branju sta bila tako pretresena, da sta se precej odpovedala svetu in se pridružila tem puščavnikom; tudi nevesti teh dveh uradnikov sta posnemali ta zgled in obljubili Bogu vedno devišstvo.

To pripovedovanje je Avguštin tako pretreslo, da je ves osramočen in skesan zastran svojih zmot rekel Alipiju: "Ne-

O TEM IN ONEM

Bogoslovci v Lemontu

učeni vstajajo in si prisvajajo nebeško kraljestvo; mi pa v svoji brezsrčni učenosti se valjamo v mesu in krvi." Nato v mislih vidi dečke in deklice in svetnike vsake starosti in zdi se mu, kakor bi mu od vseh strani očitaje klicali: "Ali ne premoreš tega, kar ti-le? Ali mar zmorejo kaj sami iz sebe, ali ne veliko več v Bogu, svojem Gospodu?" Potem pa sam sebi zakliče: "Kako dolgo še? Jutri — jutri? Zakaj ne zdaj? Zakaj ne bi to uro prišel konec moje sramote?" Ko se tako vojskuje sam s seboj, zasliši glas: "Vzemi in beri." Na ta poziv odpre sv. apostola Pavla in zagleda besede, "Kakor podnevi pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevoščljivosti; marveč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne strezite mesu v poželenju." In kar je živa beseda sv. Ambroža bila pričela, je dovršila mrtva črka sv. pisma.

Sv. Terezija je v otročjih letih silno rada s svojim bratcem

Roderikom prebirala življenje svetnikov. Kadar sta brala o mučencih in o grozovitem trpljenju, ki so ga za Boga prestali svetniki božji, celo nežni dečki in deklice, sta bila posebno ginjena; blagrovala sta jih, ker so po tako kratki poti prišli v nebesa, kjer Boga gledajo večno, večno. Tako sveto branje je vzbujalo veliko koprnenje po večnem veselju v nebesih in obenem tudi strah pred grehom.

V poznejših letih jo je lepo branje seznanilo z notranjim življenjem in jo vodilo k zgledni pobožnosti. Sama pravi, da je bila brez dobre knjige razmišljena, zbrana pa, ako jo je imela pri sebi. Ob času hude in dolge bolezni so jo z veliko tolažbo in potrpežljivostjo navdajale knjige sv. Gregorija o trpinu Jobu. Rada je brala življenje svetnikov, ki jo je zelo osrčevalo in navduševalo.

Neki Leopold Kist pripoveduje v svoji zbirki zgledov tole iz lastne skušnje: Kot mlad dijak sem čital neki s podobami ozaljšan koledar, ki je imel name silno slab vpliv. Glavna oseba v tem koledarju je bil ne-

ki kardinal, ki je bil naslikan kot najzlobnejši in najbolj hinvanski človek, da si hudobnejšega in podležjšega ni mogoče misliti. In od tega časa se mi je zdel vsak kardinal kot jedro vse hudobije in sprijenosti. Začel sem sovražiti vsakega kardinala kot izvržek človeštva in grozil sem sv. Cerkvi, ker trpi take satanske značaje. To zmotno in prevaro sem seboj nosil vsa dijaška leta — prav do bogoslovja. Šele v bogoslovju sem bil, hvala Bogu, ozdravljen. Ko bi pa ne bil prišel v bogoslovje, bi bil ostal do zadnjega nasprotnik sv. Cerkve. Tak je sad slabega berila, slabih knjig, slabih romanov.

Neki župnik se je med pridi-go zmotil, ko je s posebnim povdankom zaklical, "Hudobni pojdejo v večno veselje, dobri pa v večno pogubljenje." Mnogo poslušalcev se je smejala, marsikateri je svojega soseda dregnili s komolcem, nekateri se je pa celo nejevoljno namuznil. Eden pa govori s sam s seboj, "Saj to ni res, hudobni ne morejo priti v večno veselje." V tem trenutku se pretrese nad tem, kar je ravno izgovoril; naprej sam s seboj premišljuje, "Zdaj sem si sam svojo sodbo izgovoril; ni res, da bi hudobni dosegli večno veselje. Jaz pa sem hudoben, prelamljal sem šesto, sedmo, osmo, deveto in deseto zapoved; ne morem biti deležen večnega veselja." Ves skesan, kakor še ni bil poprej, si poišče po pridigi spovednika ter se spove svojih grehov. Odslej je vedno lepo živel. Kako blagodejna je bila župnikova zmo-

ta! Kolikokrat je ta mož že od otročjih let slišal Zveličarjeve besede o sodbi dobrih in hudobnih, pa nikdar se ga niso prijele. Zdaj pa jih je slišal narobe in to ga je pripravilo k pravi pokori. Res, Sv. Duh deluje, kakor in kjer hoče.

V neki bolnišnici so čuli nekega starčka jokati. Duhovnik, ki je bil tamkaj predstojnik, je slišal njegov glas; meni, da nekaj potrebuje, in zato ga vpraša: "Kaj vam je? Kaj se vam je zgodilo? Ali je vam kdo kaj naredil? Jaz sem zato tukaj, da popravim." Ali mož ne odgovori, le joka in plaka. Gospod ponovi vprašanje, ali mož le joče in zdihuje, pa besedice ne reče. Nato mu predstojnik ukaže, naj brez odloga pove, zakaj se joka. "Ljubi gospod, vi nočete, da bi jaz jokal? Doslej sem se imel za najbolj nesrečnega človeka in vse-skozi sem mrmral nad tem, kar sem moral trpeti; pa pridigar, ki sem ga danes slišal govoriti, mi je prav očitno pokazal, da je trpljenje pot v nebesa in da nas trpljenje upodobi Kristusu. Rekel je, da samo nekaj časa trpimo, potem pa bomo srečni za celo večnost. To me je tako prevzelo, da se od veselja ne morem zdržati solz. Kadar premišlujem vse te lepe nauke, ne jokam več nad svojo nesrečo, temuč čutim se ginjenega od veselja."

Sv. Hormizda je bil iz ene najstarejših perzijskih rodovin. Kralj Varanes ga predse pokliče, ter mu ukaže, naj se odpove Jezusu Kristusu. Hor-

mizda pa mu odgovori prav s krščansko srčnostjo: "Če po tvoji misli delam, Boga žalim, in kdor prestopa postave Gospoda vseh reči, tudi svojemu zemeljskemu gospodu ne bo dolgo zvest. Nezvestoba do svojega kneza je hudobija, ki zasluži smrt; kaj pa čaka tega, ki se izneveri Knezu vseh knezov — Gospodu vesoljnega sveta?!" Ta modri in stanoviti odgovor kralja silno razkači. Hormizdu vzame vse premoženje in časti; še obleko mu s telesa strga, tako da krščanski mučenec obdrži le majhen kosček platna okrog sebe. Takega zdaj grozovitnež spred sebe zapodi in ga obsodi, da velblode vodi pri vojski. Vendar Hormizda ostane tudi v tej zaničljivi službi kralju ravno tako zvest, kakor je bil v poprejšnjih časteh. Čez dolgo časa potem ga Varanes nekega dne zagleda z okna svojega poslopja vsega ogorelega in zaprašnega. Ta pogled in spomin, kaj mu je nekdanj bil Hormizda, ga za trenutek gine. K sebi ga pokliče in ukaže mu obleko dati, rekoč: "Pusti vendar svojo trdovratnost in odpovej se tesarjevemu sinu." Ali Hormizda, ki ga je zaradi takega zaničevanja božjega Odrašenika sveta jeza prijela, raztrga podano mu obleko na drobne kosce in reče: "Na svoj dar, če imam zastran njega od vere odpasti!" Varanes ves razkačen ukaže svetnika iz poslopja stepsti; blagi junak pa vse voljno prenese in ostane stanoviten v potrebi in revščini do svoje srečne smrti.

Naloga za vsak mesec, slovenski člančič za naš list. Učitelj slovenščine je tako ukazal, treba bo ubogati. V kolikor bom zmožel, bom. Seveda nisem v stanu pisati učene članke, upam, da bo učitelj s tem zadovoljen, glavno je pa, da bodo bralci zadovoljni.

*

V uri slovenščine se za vajo o tem in onem pogovarjamo. Zanimalo nas je pripovedovanje učitelja o lepi novi cerkvi, ki so jo postavili Father Oman v Clevelandu.

To morajo imeti res izvrstno župnijo gospod kanonik, da pri vseh stroških nove cerkve, novih orgelj, novih zvonov, novih altarjev, novih klopi, novih spovednic in lepega poslikanega stropa, nimajo nobenega pravega mortgage-a, vse posojilo, ki ga ni veliko, so dobili od svojih faranov. Take farane bi morala imeti vsaka župnija. Zanimivo, da ni treba pri tej cerkvi nobenega zvonarja več. Na zvonove imajo napravljen kar električni avtomat in uro. Ob določenem času ura sproži električni tok in zvonovi sami zazvonijo angeljsko češčenje, tudi vabijo kar na "knofe". Imenitno. V novi cerkvi je vse v novem slogu, pravzaprav je v pravem krščanskem slogu napravljena in poslikana, brez navlake, kot pravi naš učitelj slovenščine v višji slovenščini. Da jo starejši sicer po strani gledajo, da jo pa vsak, ki ima umetniško in krščansko dušo mora "lajkati". Škof Friderik Baraga je dobil lepo mesto v visokem oknu. Je to torej edina cerkev,

VREDNO, DA ZAPIŠEM

ki ima Baraga notri. Sicer je še zadaj v tej cerkvi, upamo, da bo kedaj tudi spredaj pri altarju in na altarju. Čestitamo, gospod kanonik.

*

Ÿ Bridgeportu so pa slavili 25 letnico, kar so cerkev postavili prekmurski farani. Naš Father Aleksander je ob tej priliki šel doli, da je imel tridnevnic. Pa jih je bilo baje več na banketu, kakor v cerkvi. Patru sem pa jaz povedal, da morda zato niso prišli k pobožnosti v takem številu, ker bodo prišli vsi na mojo novo mašo v Betlehem, ki jo bom to leto imel. Upam, da se vsi iz Bridgeporta odzovejo, ker bom prvi Prekmurec, jaz vsaj tako mislim, ki bom v prekmurski fari kot Prekmurec novo mašo pel. Na svidenje.

*

V Bridgeportu, Conn. imamo mi frančiškani sedaj enega svojih patrov, patra Frančiška, ki pomaga tamošnjemu župniku, dokler je nekam bolj bolehen. Kako se kaj imate pater Frančišek?

*

Pri nas smo se tudi morali odzvati na povabila Strica Sama za vojaščino, toda srečni smo, ker smo oproščeni. Če bi ne bili oproščeni, bi bil frater Ludvik, Clevelandčan prvi, ki bi šel puško nosit, izžreban je

bil med prvimi. V toliko smo pa le bogoslovci na boljšem v Ameriki kakor so v Jugoslaviji. Učitelj slovenščine nam je že večkrat pravil, kako je takrat bilo, ko je bil soldat.

*

Za Božič sem bil toliko srečen, da sem bil poslan v La Salle na pomoč. Ob tem času sem prvokrat videl prenovljeno cerkev. Father Jožef ima svoje farane na trdni vrvici. Slišimo, da pri svoji tedenski zabavi "Bingo" po 500 in tudi 700 ljudi pride na zabavo.

*

Za Božič so bili moji kolegi malo manj veseli kot druga leta. Ponavadi smo imeli zabavo na božični večer. Letos so prezenti odpadli, ker ni denarja za take reči, treba dolg na novi zidavi plačati. Nekaj žrtvovanja je tudi od naše strani treba. Nazadnje so pa tudi časi prehudi. Drugod po Evropi na priliko še mnogi kruha nimajo.

*

Father Bernard piše iz Kanade, da mora letos zelo prezebat tamkaj. Father, vprašamo Vas, kaj so ves premog iz Kanade v Anglijo preselili, ali ste na poti tjakaj ves denar iz habita zgubili, da si ne morete premoga nabaviti. Pišite p. gvardijanu v Lemont, pa naj Vam za denar, ki ga je prišparal na naši božičnici, Vam "kolna" kupi. Pa ne povedati, da smo mi tako rekli.

Podiranje starega samostana je prevzel sedaj naš novinčijak. Dva imamo. Janez Kness je dobil ime fratra Antona, Anton Orehek je pa dobil ime škofa Baraga — Friderik. Upam, da bodo kaj kmalu stran spravili staro barako, ker res razgled jemlje.

*

Ob koncu naj omenim, da je imel za navadno tedensko pridigo v naši jedilnici frater Michael Rogelj sledeči govor na čast zlatomašniku patru Benignu. Naj ga priobčim, ker je lep. Drugič pa bo tudi moj članek malo daljši.

Tako se je glasil:

“V osmini tihe slovesnosti živimo, zlate obletnice našega očeta Benigna, staroste komisarijata.

Pa sem dejal pri sebi: ako

Katoliški otroci v Angliji imajo navado moliti preden gredo spat. Tako je molil otrok v zaklonišču (air raid shelter):

“O ljubi Bog, skrbi za očeta, ki je jetnik v Nemčiji — prosim te, da pride kmalu domov. Skrbi tudi za mamico, da bo zmeraj imela kaj jesti in bo imela streho nad glavo. Prosim, da bi lahko šel še enkrat v šolo; da se zbudim, ko zaspiš v našem zaklonišču in prosim Te, da tudi sebe dobro hraniš, zakaj, kaj bomo počeli če bi se še Tebi kaj zgodilo.”

*

Pred vojsko je šla angleška deklica iz Pariza v Lurd k Lurški Materi zaradi zdravja. Bila je hroma in je prosila, da bi tudi ona mogla hoditi kakor

že moram opraviti svojo pridigarsko dolžnost, naj povem kaj o tej lepi uri v misli na nas mlajše.

Z čestitko začnem: Naj Vsemogočni Bog ohranja in varuje jubilanta še dolgo let v vinogradu svojem in v krogu našem.

Take može Cerkev rabi, rabi jih pa še bolj naša družina, ker v Fathru gledamo lep zgled krščanskega življenja in redovništva.

Tiho je njegovo življenje, tiho je njegovo delo, tiha je njegova molitev, glasno pa priča njegov vzor nam vsem, da je le v izpolnjevanju dolžnosti stanu pokoj, sreča in zadovoljstvo doma, da je doma zdravje in visoka starost, starost ljudem ljuba in Bogu ljuba.

Mladi gledamo v njem moža,

OH, TI OTROČIČKI

drugi otroci. Pridno je molila k Mariji prvi in drugi dan in skozi celo devetdnevnic. Veliko je žrtvovala in celo procesije se je vdeležila. Ko še zdaj ni bila ozdravljena, je vsa razdvojena vpila: “Bom že tvoji mami povedala, O Marija, ko pridem v nebesa.” V tistem hipu je bila ozdravljena. Temu čudežu so pritrdili tudi zdravniki.

*

Duhovnik je odkazoval prostor faranom. Pa pride k njemu deček in ga potegne za suknič. Duhovnik mu pokaže pro-

ki zna biti strog sam s seboj, mil pa do svojega bližnjega.

Mladi gledamo v njem redovnika, ki mu je pri srcu dobro ime reda in dober glas o frančiškanskem delu.

Mladi gledamo v njem človeka, ki mu je prvo in vse Bog, posvečenje samega sebe in korist ter zveličanje duš.

Ob teh slovesnih trenutkih naj bo s to čestitko za dolgo življenje njegovo, drago Bogu in ljudem, združen v našem srcu tudi trdni sklep, da se bomo mi mlajši ravnali po njegovih navodilih in živeli tako, kot je živel on.

Tako vemo, da bo tudi nam kedaj Bog dal dočakati jubilej zlatega mašništva.

Amen in Bog živi našega jubilanta.”

stor spredaj. Toda deček pride nazaj in ga spet za suknič potegne. “Kaj pa hočeš,” ga slednjič vpraša duhovnik. “Prosim,” vpraša deček, “Kakšne oči ima Bog?” “Modre, ravno takšne so kot tvoje.”

Ves srečen se deček vrne v klop — in tam povzdigne roke v molitev.

*

Ko so v Helsinski na Finskem padale ruske bombe na mesto, so hitele redovnice, da spravijo otroke v podzemski zaklonišča. Na poti v klet, se je obrnil droban otročiček k sestri in jokaje dejal: Zakaj rajše Boga ne prosimo, da bi nas vzela v svojo zlato hišo, v nebo, da bi ne bilo vedno treba v temno klet.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

Vatikansko mesto: Preiskava življenja in delovanja papeža Pija desetega se je pričela. Ze dolgo se vrši proces za proglašenje Pija svetnikom. Kongregacija svetih obredov je pronašla svetniškega kandidata v rednim te najvišje časti na zemlji. V najkrajšem času bodo pričeli tozadevni faktorji s poslednjim raziskavanjem življenskih dni velikega evharističnega apostola. Tako lahko pričakujemo, da bo že v letošnjem letu pri-glašen blaženim.

Lizbona, Portugalska: Nadškof Janez Vidal, ki je bil pred kratkim zahrbtno z bodalom napaden, je ušel smrtni nevarnosti in je že na poti okrevanja. Napad je bil izvršen, ko so razni cerkveni in državni dostojanstveniki pričeli s prvo sejo slavnostnih prireditev, ki se imajo letos vršiti. Portugalska namreč slavi 800 letnico obstoja države.

Milan, Italija: Fašistična zagrizenost nima meja, ker se ne ujemajo vatikanski časopis, sveti Oče in njegov državni tajnik z idejami krivega nacijonalizma fašistov, jih sedaj imenujejo zaveznike framazonstva in židovstva. Smešno.

Palestina: Kakor vedno in povsod, kjer in kadar razsaja vojska, cerkve veliko trpe, tako tudi Katoliška Cerkev ogromno trpi v sedanji borbi narodov. V Sveti Deželi so zaprte vse cerkvene šole, uporabljajo jih za bolnišnice; tudi samostani morajo jemati pod svoje strehe vojaštvo in vojne urade.

Mexico City: Od novega predsednika dežele Avila Ca-

macho, si mehiški škofje mnogo obetajo. Upajo, da bo zvest svoji obljubi in izjavi ob izvolitvi, ko je javno povdarjal, da je rodom katoličan in je katoliško usmerjen in bo osvobodil Cerkev vseh vezi preganjanja in zapostavljanja.

Bucharest, Rumunija: Romunski nacijonalisti so zahtevali od pravoslavne škofijske sinode, da proglasi njihovega voditelja Codreanu za svetnika in mučenika romunske pravoslavne cerkve. Se razume, da so škofje to odklonili, sprejeli pa so zahteve nacijonalistov, da cerkev sprejme v svoje članstvo kot kristjane samo tiste Jude, ki so bili krščeni pred letom 1910. Tolažilno, da spada mo h Cerkvi, ki ji take zahteve sploh ne upajo stavljati.

Istanbul, Turčija: V tem mohamedanskem mestu v teh težkih mesecih vojne nevarnosti premnogi romajo na grob katoliškega blaženca, Bl. Gomilas Keomurgian in tamkaj prosijo za mir Turčiji. Bl. Gomilas je bil duhovnik armenskega rodu, sin ortdoksnega duhovnika, pozneje je prestopil v katoliško Cerkev, živel in umrl je v sluhu svetosti, umrl je za vero pod mečem turškega

v l. 1929 po papežu Piju, enajstem. Katoliških škofij je v Turčiji troje. vezirja. Blaženim je bil prištet

Vichy, Francija: Nova vlada v Franciji je priznala, da je verska vzgoja prepotrebna za narodni prerod Francije in je uvedla v šole tudi pouk krščanskega nauka, ki je bil odpravljen v letu 1923. Javno je pariški list "La Croix" ožigosal kot krivce francoskega poraza tudi one, ki so delovali proti veri, predvsem poslance, ki so glasovali za protiverske zakone.

Geneva, Švica: Znani Niemuller, vodja protestantov v Nemčiji, ki ga je Hitler radi odkritega nastopa proti njemu zaprl, ima baje jezuita Mayerja iz Monakovega kot svojega soseda v ječi. Skozi stene ječe lahko čuje katoliškega duhovnika prepevati katoliške liturgične pesmi, v zadnjem času je tudi prebiral mnogo po katoliških knjigah in sklepajo, da se za našo Cerkev zelo zanima. Morda še utegne kedaj najti pot v katoliško Cerkev. Čudna so pota božje milosti.

Washington: Med novimi določili armadnega pravilnika so tudi določila glede vojaških kaplanov. Vsakemu divizijskemu kuratu pripada truck z vozilom, v katerem mora biti vse opremljeno za službe božje. Na vojaške stroške grede razne verske potrebščine, kakor molitveniki, obredniki in vse drugo v zvezi s kuratsko službo.

Kolikokrat sme mašnik maševati na dan?

Mašnik sme redno le enkrat na dan opraviti presv. daritev. Izvzet je Božič in vernih duš dan. Druge dni sme mašnik le po dovoljenju rimske stolice ali s škofovim dovoljenjem več nego enkrat maševati.

Koliko sveč mora goreti na altarju pri sv. maši?

Pri slovesni škofovi maši v domači diecezi mora goreti na altarju sedem sveč. Pri drugih slovesnih mašah mora biti šest sveč, pri peti "Requiem" maši pa vsaj štiri. Pri privatnih mašah gorite samo dve sveči; le ob škofovi tihi maši v večje godeve smejo goreti štiri sveče. Kadar je župna maša tiha maša, je dovoljeno prižgati več sveč. V sili samo ena sveča med sv. mašo zadostuje. Ni dovoljeno maševati brez goreče sveče. Zaradi izrednih okoliščin dobe včasih misijonarji dovoljenje maševati brez luči.

Ali smeš iti k sv. obhajilu, če nisi gotov, ali si tešč?

Če samo misliš, ne veš pa zagotovo, da bi bil kaj užil, smeš iti k sv. obhajilu. Ravno tako, če veš, da si nekaj užil, dvomiš pa, ali je bilo to že po polnoči.

Za dijake je to vprašanje važno: ali je greh goljufati pri izkušnjah?

Je skoraj nemogoče, da bi bil kak slučaj goljufanja pri izkušnjah, ki ne bi bil vsaj mali greh proti čednosti resničnosti. Za najboljše reševanje uprašanj pri izkušnjah se mno-

KDO? KAJ? KAKO? ZAKAJ?

gokrat delijo kakšna odlikovanja ali 'prizes', in zaradi tega bi goljuf lahko grešil celo smrtno proti pravičnosti.

Kako se napravi devetdnevnicica za krščansko edinost?

Ta novena za sveto edinost je pravzaprav osemdnevnicica in ne devetdnevnicica. Začenja se 18. januarija in konča 25. januarija. Molitve, ki se molijo te dni, so sledeče:

"Naj bodo vsi eno, kakor ti Oče, v meni in jaz v tebi; naj bodo tudi oni v nama eno, da bo svet vedel, da si me ti posljal.

V. Jaz tebi pravim, ti si skalla.

O. In na to skalo bom postavil svojo Cerkev.

Molimo: Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: "Mir vam zapustim, svoj mir vam dam," ne glej na moje pregrehe, ampak na vero svoje cerkve, in utrdi jo po svoji volji v miru in edinosti. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj."

Popolni odpustek prejmejo, kateri to molitev molijo skozi osmino in zadnji ali prvi dan

osemdnevnicice prejmejo sv. obhajilo. Odpustek 200 dni je vsak dan v osmini. Moliti treba zraven še Oče naš, Zdrava Marija, čast bodi . . . po namenu sv. Očeta.

Kaj ukazuje Cerkev glede oltarnega prta?

Oltar mora biti pokrit s tremi platnenimi prti. Vrhnji prt mora biti tako dolg, da ob desni in levi visi preko altarja do tal. Rob tega prta, ki visi spredaj čez mizo, se lahko okraši z vezenino in čipkami. Spodnja dva prta morata pokriti vso oltarno ploščo. Cerkev ukazuje tri platnene prte iz spoštovanja do presv. zakramenta; če bi se po nesreči izlila iz keliha sveta Rešnja Kri, jo popijejo blagoslovljeni prti in jo varujejo onečaščenja.

ZA SMEH

Sodnik: "Gospodična, vi ste navedli napačno starost."

Gospodična: "Nikakor, gospod sodnik, toliko sem bila res stara . . ."

Sodnik: "Hm, pred desetimi leti?"

Častnik naroča slugi: "Tu sta dva 'kovača'; za tega mi kupi vardaric, za tega pa slanine in črnega kruha."

Sluga se zbežgan kmalu vrne: "Gospod podporočnik, 'kovača' sem dejal v žep in zdaj ne vem, za katerega naj kupim cigaret in za katerega slanine?"

Vsem našim dobrotnikom, naročnikom, duhovnikom in zastopnikom lista po naših naseljih iskreno čestitko za novo leto: Bog Vam nakloni mnogo srečnih dni v l. 1941.

Zlato mašni dan p. Benigna Snoja je bil praznik prve vrste. 17. dec. je obhajal slavljenec jubilejni dan posvečenja, 29. decembra pa spominski dan prve maše. Ob tej priliki se je zbralo lepo število njegovih prijateljev od vsepovsod in premnogo čestitk je dobil od svojih bivših župljanov v New Yorku. Vsem v njegovem imenu najlepša zahvala. Ker ni jubilatant ravno pri najboljšem zdravju, je odklonil povabilo, da bi šel v New York. Izkazali so se hvaležne s tem, da so darovali za kip sv. Frančiška pred samostanom, ki ga je jubilatant pred slovestnostjo blagoslovil. Imena priobčimo v prihodnji številki. Kipov podstavek nosi tablico z napisom:

Glasovi Od Marije Pomagaj

Ob zlati maši p. Benigna Snoja, 9. dec. 1940.

Jubilantu še enkrat: Mnoga zdrava leta in na svidenje ob demantnem slavlju.

*

Za božič ob polnočnici smo imeli nekaj rojakov na obisku. Peli so za polnočnico naši dijak. Ker jih je šlo kar četvero na sosedne župnije pomagat, je bilo petje enoglasno. Spremljal je petje na orglje Frater Ludovik, na vijolino pa Frater Jerom. Ob praznikih se nam družina zelo skrči. Duhovniki gredo k sosedom spovedovat. Tako je bil letos od vseh duhovnikov, ki jih je enajst, samo eden doma.

*

Za Baragov spomenik je bilo doslej nabranega 425 dolarjev. Veliki naš dobrotnik Mr. Šetina iz Joliet se je velikodušnega pokazal in daroval sto dolarjev za Baragov kamen. Naj mu svetniški kandidat izprosi zdravja za prihodnjih 50 let, da bo on med vsemi slovenskimi koreninami, kar jih imamo po naših naseljih, najtrdnjša in najstarejša.

*

Baragov spomenik bo stal v vrtičku ob groti. Upamo, da bo najlepši spomenik Baragu, kar so jih še kje postavili po Ameriki. Ves naš vrtiček bo njego-

vemu spominu posvečen. Nasaženih je bilo še več grmičev in dreves v Baragovi hosti ob groti in njegova sled skozi gozdič bo nosila napise vseh krajev, kjerkoli je Baraga hodil in deloval po ameriških državah. Tako bo ves prostor pred groto in ob groti njegovemu spominu posvečen.

*

Zapustili so nas naši delavci. Frank Kobal, Tone Pečovnik in Jos. Pavlin. Vsak ima pač pravico, da gre za boljšim zaslužkom. Pri nas je pač težava za denar. Hvala vsem, ki so nam pomagali pri delu. Pokora je, da že dolga leta nimamo pravih farmarjev pri nas. Zato poonovno javljamo, da iščemo zakonski par, ki bi bil pripravljen sprejeti oskrbstvo romarskega doma poleti. Žena bi skrbela za dom, mož bi imel kmetovavstvo v oskrbi.

Da smo si na jasnem: Plača bo primerna, da ne bo treba jadicovanja, tudi mi verujemo v pravičnost, delavcu je treba pravega zaslužka. Pripravljeni smo plačati tudi več izkušenemu možu, ker se zavedamo, da je bolje plačati enemu več, ki bomo od njega tudi mi več prejeli, kakor pa imeti deset delavcev, ki ti pol človeka ne odtehtajo.

Seveda naj se zaveda, kdor

se misli oglasiti, da tukaj nimamo dom za ostarele. Lani smo prejeli precej imen oseb, ki so hoteli prevzeti službo, toda so bili vsi že skoraj pri sedmem križu.

*

Darovali so za zidavo novega samostana po 25 dolarjev: Ladies Guild od fare sv. Štefana in John Dobrauc iz Franklin, Kansas.

Prelepi: Bog plačaj.

*

Mrs. Ancel v Jolietu je prikrbela čipke za stranske altarje, Mrs. M. Smrekar pa za glavni altar. Bog plačaj.

*

V Chicago pa Mrs. Ferenčak in Mrs. Frances Starman pripravljajo nove altarne prte za našo kapelo. Hvala. Povrni Bog.

*

Za sklad novega tabernaklja so darovali sledeči rojaki v Jolietu: po \$5: A. Terlep, And.

Hochevar, Mike Hochevar, Leo Jerman, Frances Dornik, Mary Kramarich, Katarina Stukel. Po 2 dolarja: Joseph Rus, John Horvat, Frank Grdesich, Pavel Lavrich. Terezija Kodrich \$1.75. Po dolarju: J. Pozek, K. Gregorich, U. Ambroz, Alois Murn, B. Zugel, J. Fabian, M. Smrekar, A. Mlakar, N. Skerl, M. Judnich, A. Nassenbeny, Jos. Muhič, J. Kramarich, J. Vlasich, A. Pucel, J. Martincich, J. Traven, M. Skulj, L. Adamich, J. Dragovan, J. Rus, J. Zalar, M. in Fr. Gospich, J. Adamich, M. Kolar, J. Muster, F. Zupancich, A. Buchar, J. Gombach, J. Verlich, J. Lagen, R. Mance, J. Videc, M. Gorsich, A. Kozlevčar, J. Zlogar, M. Papesh, A. Jelenich, M. Makovec, M. Culek. — Manj ko dolar: J. Muhich, F. Gregorc, A. Jursinovich, F. Rus, T. Koletto, F. Lamuth, P. Ancel, K. Kuzma, B. Ancel, M. Kramarich, A.

Turk, L. Zelenikar, R. Lausch, J. Vranichar, J. Smrekar, F. Bostjancich, J. Terlep, J. Rus, A. Fric, M. Gregoras, A. Kramarič, M. Punchar, J. Matkovec, A. Rogan, M. Gasperič, Z. Zadar.

Ponovno: Bog plačaj vsem darovavcem in nabiralki Mrs. Papesh. Upamo, da se še v drugih dobrotnikih zbudi iskrica darežljivosti.

*

Prejela sta v škofijski kapeli redove dijakonata dva naša bogoslovca in sicer Fr. Martin Stepanich iz Kansasa in Fr. Michael Rogelj iz La Salle. Bilo srečno.

*

Pretečeni mesec smo imeli pri nas tudi visok obisk. Prišel si je ogledat novi samostan naš poslanik iz Washingtona Konstantin Fotich, v spremstvu čikaškega konzula Petra Cabricha.

I. J., Cleveland.

V skrbeh ste, kdo bo pobiral naročnino v Clevelandu. Treba bo spet zbirke za list . . .

Bela vrana ste. Drugi pravijo, že spet je prišel agent za Ave Marijo, Vi ste pa tako dobrega srca, da Vam je tudi skrb za našo stvar v duši. Daj Bog, da bi imeli mnogo takih prijateljev. Brat Antonin hodi letošnje leto po naselbinah, pravi, da pride v Cleveland takoj prihodnje dni. Upamo, da bo imel lepe uspehe. Priporočamo ga rojakom po vseh štirih župnijah, pa še v sosesčini, Lorainu, Barbertonu.

UREDNIŠKA POŠTA

F. P., Willard.

“Vse leto sem si želel, da bi mogel od doma, na romanje k Mariji Pomagaj, pa sem kar ob svojem preobilnem delu na dom in domačo župnijo prikoval.”

Vaše ime je na naši dobrotniški listi med prvimi imeni.

Razumemo, obilno ste preobloženi, radi bi pa imeli, da se vsaj letos odtrgate in pridete na odh k nam, da boste vsaj enkrat videli uspeh našega in Vašega dela. Vašega, povdarjam. Če bi dobrotnikov ne imeli, kje bi še bili.

A. G., New York.

Sestre že pripravljajo hišico za stare. Mislil, da bo kaj kmalu vse v redu. Čim preje se obrnete nanje, tem bolje. Od več strani sem že slišal povpraševanje, kako in kaj. Kam se obrniti, koliko darovati.

Obrnite se na č. Sr. Michael, Mount Assisi, Lemont, Ill. Do-

bili bote vse potrebne podatke. In dobro srečo.

Pri nas, če sprejmemo ljudi ravno tako?

Nimamo prostorov zato, pa tudi prave postrežbe ne bi bilo. Zato je treba ženskih rok, ženskega srca in ženskega okoliša, pri nas smo sami trdi dedci. Kot rečeno: na Gričku Asizij bote našli zatočišče.

F. M., Cleveland.

“Vprašajte no urednika našega lista, zakaj ni več “zapečka”, kaj smo se mu zamerili? Dober kotic je bil, kjer smo se naročniki po boljše spoznali in malo po stari navadi pokramljali.”

Evo Vam zapečka, samo drugi naslov ima: “uredniška pošta”. Da, zanimiv kotic je bil, toda ni bilo nobenih pisem, kuriva pisemc ni bilo, je bil pa zapeček brez pomena, pa smo ga iz hiše dali. Bo pa uredniška malha ogrevala. Pišite.

J. G., Chicago.

“Koledar pa ima letos toliko angleškega, da sem kar hud.”

Niste edini naročnik, ki tako pravi. Isto bi morda veljalo tudi o listu A. M., čemu nazadnje še tiste tri strani angleškega gradiva vsak mesec. Pa pravijo drugi: dobro je, naj še otroci dobe kaj in mlajši, da ga ne bodo odklanjali lista kot popolnoma starokrajsko reč. Skoraj bi pritrtil, pa še to pristavim: kaj pa, ko bi še angleško poskušali brati, saj je v Ameriki tudi ta jezik treba znati. Jaz priznam, da sem se največ angleščine naučil v šoli pri otrocih, pa še Vi pridite v šolo, k mlajšim. Zamera gor, zamera dol: malo premalo so naši starejši tudi za to skrbeli, zdaj pa “cajhnaajo”, ko imajo te in one

sitnosti z registracijo tujcev in državnimi papirji.

M. H. — V eni Držav.

“Zakaj ni mojega imena med darovavci za maše? Ali je bila opravljena določeni dan?”

Dobro, da ste vprašali. Imena darovavcev zapišejo, če tako naročnik želi. Če ste mašo naročili v samostanu, dotičnik ni vedel, da hočete da se Vaše ime omeni, zato je bilo izpuščeno. Uverjeni ste lahko, da je bila maša opravljena, ne mislim, da na dan, kot ste želeli, ker je še mnogo drugih bilo pred Vami, velja tudi pri mašah: po vrsti, če ne, bi se moglo goditi, da mora kdo čakati mesece, da pride na vrsto. Tudi v tem oziru je pač lepo, da vsak počaka, ko na vrsto pride. Razen, če prav izrecno izrazi svojo željo.

A. B., Waukegan.

“Zadnjič ste pisali, da več ne bo romanj v Lemontu, kako pa to?”

Nihče ni tega pisal. Pisali smo, da ne bo dovoljeno društvom imeti piknikov na hribu, ni bilo govora o romanjih. Kadarkoli pride fara, ali druga pobožna skupina sem k Mariji Pomagaj za jutranjo mašo in pridigo, bomo vedno tudi dovolili, da se popoldan zabavajo na našem hribu.

A. M., Hibbing, Minn.

“Brata Antonina pa ni bilo k nam, pa je hodil tod okrog.”

Burja ga je pregnala. Saj sami pišete, da je bilo toliko snega. Čeprav je z sv. Antonom v zlahti, pa vseeno ni mogel premagati zime.

M. G., Euclid, Ohio.

Čeprav na videz sonce sije po svoje človek vsak trpi,

Bog daj nam vsem ljudem sponanje:

v trpljenju zadovoljnost spi. Bogu bodimo vsi hvaležni za sonce in viharni čas,

Bog izza sonca zemljo gleda in v gromu najdeš božji glas.

“Prosim, če je le mogoče, ne vrzite v koš.” Prošnji in želji ustrezno. Pa še kaj pošljite. Pa ne zamerite, če sem pesmi malo perja popukal.

V. V. in premnogim kjerkoli:

Lahko bi še marsikatero pismo priobčil, pa šparovec naš tega ne dovoli. Ljudje pozabljajo, da vsaka stran v listu stane, skoraj devet ali deset dolarjev. Zatorej se je treba v takih pismih za “Zapeček” omejiti. Klobase ne moremo zavijati v deset dolarjev drag papir. Če pišeš, piši kratko, jedrnato in pisanja vredno.

Bog plačaj dobrotniki!

ZA LIST AVE MARIJA—Po \$5: M. Sasek. — Po \$2: M. Cook. — Po \$1: F. Franjc.

ZA KRUH SV. ANTONA—Po \$1: N. N., A. Bresnick. — Po 50c: Mrs. A. Rosenstine, A. Nemgar.

ZA SAMOSTAN—Po \$5: M. Cesnik, M. Janžel. — Po \$2: Mrs. M. Gorše. — Po \$1: J. Lochiner.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$1.50: F. Tercek. — Po \$1: J. Barbarich, Mrs. T. Sinkovec, Mrs. M. Oblak, E. Koren, Mrs. J. Kmet, M. Knaus, R. Korn, M. Stefanich, M. Majetich, F. Pajk. — Po 50c: I. Rezek, M. Sivic, A. Panian, B. Panian, J. Tomsic. — Po 30c: J. Fink. — Po 10c: F. Ulchar.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: M. Majerl. — Po \$1: J. Fink. — Po 50c: J. Barbarich.

ZA SVETE MAŠE — Po \$30: N. N., Mr. J. Bokar, M. Majerl. — Po \$20: N. N. — Po \$10: F. Korenchan, A. Korenchan, Mrs. Merkel, N. N., Cleveland. — Po \$6: C. Germovšek, K. Bruncey. — Po \$5: N. N., Mrs.

C. Opalek, A. Mlakar, J. Ponikvar, A. Mohar, A. Zalar, Miss F. Russ, N. N., F. Marolt, Mrs. J. Smrekar. — Po \$4: J. Velic, N. N., Mrs. M. Oblak, M. Stukel, J. Novak, J. Krainz, Mrs. J. Kuhel. — Po \$3: L. Mortl, Mrs. M. Mirtic, M. Novak, Mrs. J. Starin, Mrs. F. Ursich, F. Kranjc. — Po \$2: M. Pogačnik, M. Perushek, N. N., C. Radez, M. Pristavec, M. Braidech, Mrs. F. Miketic, H. Briski, Miss M. Vavpotic, F. Rudolph, Mrs. A. Judnich. — Po \$1: A. Sasek, Mrs. U. Stupnik, A. Zobec, F. Lavš, Mrs. S. Couture, C. Krivitz, Zakrajsek, D. Orazem, Mr. Godec, I. Monihilov, Mrs. Papek, L. Young, A. Young, S. Strukelj, J. Markelj, R. Triby, A.

Gerbene, M. Udove, M. Skul, M. Zdravnik, M. Grum, M. Bencina, Mr. in Mrs. F. Bowser, Mrs. G. Gradishar, M. Strout, G. Mason, Mr. in Mrs. L. Gradishar, Dr. Urbanowski, Mrs. Cese, Mrs. C. Pichman, Mrs. Kranc, N. N., M. Zdesar, St. Mary's, R. Banich, F. Shine, J. Velich, Mrs. Misjak, Mrs. Ambrož, Mrs. Zupančič, B. Strahan, A. Widich, Miss M. Zore, Miss M. Slanc, A. Stepanich, Mrs. T. Sinkovec, F. Ulcher, Mrs. A. Verbaj, M. Krolnik, J. Glivar, Mrs. F. Hrovat, A. Bresnick, Mrs. J. Kmet, Mrs. Masel, A. Nemgar.

**ZA SAMOSTAN
CLEVELAND—**

Po \$10: J. Grdina. — Po \$5: J. Ponikvar.

PUEBLO, COLO.—

Po \$5: J. Meglen.

CHICAGO, ILL.—

Po \$5: Mrs. A. Zidarich.

Zahvaljujejo se Bogu, Presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, Sv. Jožefu, Sv. Antonu, Sv. Tereziki Mali Cvetki, Frideriku Baragi za pridobljene milosti:

M. Dolinar, Imperial, Pennsylvania; K. Osterman, Chicago, Illinois; Mrs. J. Prebil, East Helena, Montana; Mrs. M. Oblak, Bessemer, Pennsylvania; Mrs. A. Verbaj, Uniondale, Pennsylvania.

Zima nas je obiskala letos nenavadno zgodaj, kakor da bi hotela prva pozdraviti naš novi dom, ki je komaj smuknil pod streho o pravem času. Delavci so nameravali ometavati stene še pri zunanji toploti. ki bolje suši kot kurjava, a burja jih je prisilila hitro potakniti okna. Pri studencu so ravno končavali cementiranje za streho, ko so že padale prve snežinke in če bi čakali še en dan bi bil studenec pokrit s snegom in tako še danes nedokončan. Vrtali so 608 nog globoko, a cev za vodo je vtaknjena 170 nog globoko in daje približno 100 kalonov vode na minuto.

Dan pred Miklavžem se je prvič pokadilo iz novega dimnika. Ker je voda bila še le na poskušnji so morali paziti na boiler in vodo cel teden, noč in dan. Miklavž je prišel iz Chicago v podobi Mr. Jelenčiča in par dni ponoči pazil na kurjavo. Tudi sestre so imele nočno stražo pri tem delu. Sedaj je že spremenjeno in boiler ogreva hišo kakor tudi delavce, ki pridno ometavajo stene sob.

Na Decoration Day 1941 bo praznik blagoslovljenja novega samostana in sicer ga bo blagoslovil nadškof Samuel Stritch iz Chicago. Ta dan bo imel vsako priliko da si ogleda poslopje tudi od znotraj. Toraj ne pozabite na Decoration Day pohiteti v Lemont na Griček Asizij.

V prijetno dolžnost si štejemo, da se tu zahvalimo č. g. Boleslav Sorič iz Pittsburgha, č. g. J. Vrhunc in č. g. Ludvig Virant za njihovo naklonje-

nost. Enako tudi najlepša hvala družinam Chopp in Madronich v Detroitu, družini Tomšič in Bevc v Pittsburghu, vsem dragim prijateljem v Paw Paw zlasti še blagi družini Salay v Waterveliete, Mich. Pristrčna hvala in Bog plačaj tudi vsem drugim darovalcem in že naprej tistim, ki vas bomo videli na našem gričku na Decoration Day.

AMBRIDGE, PA.—

Po \$3: Edw. Rosenberg.

Po \$2: Geo Pavlešič.

Po \$1: Mr. Sumrak, Mr. Mijakovič, Mr. Rosenberg, Stiglic Jr. & Sr., Mrs. Federbar, Mr. & Mrs. Rosenberg, Mr. Gregorič, Mr. Kerzan.

Po 50c: Mrs. Salopek, Mrs. Textar, Mrs. Gorup, Mrs. Miskulan, Mrs. Knaflič, Mrs. Bišček, Mrs. Cvetkovič.

ALLIQUIPA, PA.—

Po \$2: Mr. Jager.

Po \$1: Mrs. Sakulsky, Mr. Acik, Mrs. Jaklič, Olga Mavrič, Mrs. Kamnikar, Mrs. Žagar, Mrs. Bedekovič, Mr. Plodinac.

Po 50c: Mrs. Drugg, Mrs. Bross,

Mrs. Bedekovič, Mrs. Mihael, Mrs. Zalar, Mrs. Sircel, Mrs. Drglan, Mrs. Strubel, Mrs. Prosinac.

BRIDGEVILLE, PA.—

Po \$10: Mrs. Mary Useničnik.

Po \$5: Horvath's Family.

Po \$4.50: Mrs. Drnovšek.

Po \$1.50: Mr. Demšar.

Po \$1: Mr. & Mrs. Kremžar, Mrs. Vrtnič, Mrs. Rainer, Mrs. Hužek, John Nagel, Mr. Angelo, Mr. Dermeš, Mr. Smoley, Mr. Zgonc, Mr. Darline, Neimenovana, Mr. Kapac, Mr. Čadež, Mr. Buncel, Mr. Skender, Mr. Weber, Mr. Rupnik, Mr. Pastovrh, Andrej Končnik, Tomo Gardner, Mrs. Miklavčič, Mrs. Bigaj.

Po 75c: Mrs. Martinčič.

Po 50c: Mrs. Vrtačnik, Mrs. Žagar, Mrs. Kaučič, Mrs. Virant, Mrs. Davis, Mrs. Adams, Mrs. Suša, Mrs. Rozanc, Mrs. Demšar, Mrs. Avbelj, Mrs. Tayar, Mrs. Delac, Mrs. Niksić, Mrs. Lasbacher, Mrs. David, Mrs. Krajnc, Mary Dolinar, Mary Bolt.

CHICAGO, ILL.—

Po \$10: Mr. & Mrs. Martin Kovačič, Miss Helen Vick.

Po \$5: Mr. & Mrs. Joe Herman, John Kovačič, Frank Augustin, Anna Balich.

Po \$1: Miss Olga Le Bar.

CLEVELAND, OHIO—

Po \$5: Mrs. Mary Cook.

Po \$2: Mrs. Mary Zupančič, Mr. John Prisel.

NA GRIČKU ASIZIJ

JUNIOR'S FRIEND

THOUGHTS FOR THE NEW YEAR

- January:** Make good resolutions, how to better ourselves during the new year.
- February:** Send Valentines to poor boys and girls; do not hate them because they are poor.
- March:** The month of Lent; spend more time in prayer and devotions.
- April:** Easter comes during this month. Why not ask your friends to go to church with you at Easter time That might draw them back to church.
- May:** The blessed Virgin's month. For Mother's Day do not forget your own dear mother in your prayers. And especially pray to our heavenly Mother—the Mother of all Mothers.
- June:** The Sacred Heart of Jesus is to be honored during June. Father's Day: remember your father in some little way; whether living or dead, pray for him. The Feast of St. Anthony is also in June. He has helped very many people; why not try to be more devoted to him!
- July:** Feast of St. Ann, Mother of the Bl. Virgin and Grandmother of Jesus. We should celebrate her feast.
- August:** Assumption of the Bl. Virgin Mary. Down from heaven she casts a watchful eye upon us and listens to our prayers.
- September:** Feast of the Nativity of the Bl. Virgin.
- October:** Month of the Holy Rosary. The Feast of St. Francis of Assisi and also of the Little Flower St. Therese comes in this month.
- November:** During this month we pray for the Poor Souls. It is a sad month for us because it reminds us of death and dear ones who have died. Nevertheless, they may be suffering in Purgatory and can hardly wait for our prayers to free them from misery.
- December:** The season of Advent or preparation for the coming of the Saviour. Catholics know that Christmas is the birthday of Jesus and not just a day on which we give and receive presents. We cannot

show Him our love with trinkets; we must show ourselves to Him by Faith and prayer.

—Frank Kokal (Universal, Pa.)

A PRAYER FOR PRIESTS

Keep them, I pray Thee, dearest Lord,
Keep them, for they are Thine—
Thy priests whose lives burn out before
Thy consecrated shrine.
Keep them, for they are in the world,
Though from the world apart;
When earthly pleasures tempt, allure,—
Shelter them in Thy heart.
Keep them, and comfort them in hours
Of loneliness and pain,
When all their life of sacrifice
For souls seems but in vain.
Keep them, and O remember, Lord,
They have no one but Thee,
Yet they have only human hearts,
With human frailty.
Keep them as spotless as the Host,
That daily they caress;
Their every thought and word and deed,
Deign, dearest Lord, to bless.

—(Sent in by Marie Nasenbeny, Joliet)

SENIOR GIRL IDEAL

The following traits are outstanding in the ideal Holy Name girl (or any girl for that matter):

One of her chief assets is her charm—and she certainly knows when and where to use it. She is gracious toward all, showing no partiality in her dealings with her numerous acquaintances, both boys and girls. She

is careful never to belittle or speak disparagingly of anyone.

To know her is to like her. Her friendship is easily acquired, and once acquired, holds good for an indefinite period. She is ladylike at all times, and would not think of endangering her refined manners for the sake of being noticed.

All in all, this ideal girl ranks high among the personalities of the school. Her homeroom is 101; her name, Josephine Lekan.

Ex.—The Name (Cleveland, Ohio)

MAIL BAG

Don't look now but I'm blushing with shame. I think the last time I wrote was in May and I've been putting this letter off until dear old Granny got after me. She says I'm a "rožica"—the other way around. Do you agree with her? (Hm, let me think!)

I hope Rose Cimperman is happy as a nun. Some day I hope to be one.

Yours in the Christ Child,

Ann Marie Krstulich (Butte, Mon.)

(Your request was fulfilled, J. F.)

I am sending in for the contest since I saw in the Ave Maria that it is not over with. Enclosed you will find the answers to the Contest. I am not sure of winning but just in case, my address is below.

A Merry Christmas,

Christina Veselich (Kansas City)

This post card is coming from K.C.K. Well, I hope you had a nice Retreat at the new seminary. You didn't break the rule of silence because I didn't write to you last week. By the way, I didn't know there were very many Slovenians in Canada. Rev. Father Bernard was at our Church for our Forty Hours Devotion. How about sending a picture of the New Seminary? Please, if you have any at present.

A Merry Xmas and A Happy New Year,

Anna Smrekar (Kansas City)

I was very glad to receive your little letter and the pretty little St. Christopher medal . . . We had Forty Hours Devotion and Rev. Wencel Solar conducted the services. He is a good friend of the family and I was most happy to see him . . . We are remodeling our gym; it is being painted and the stage also. The latter has a new curtain. The children of the school can hardly wait until it is finished so they can have gym period again (they aren't the only ones.) I can hardly wait until it starts for I just love sports, no matter what kind . . . Our school has just established a newspaper and our pastor, Rev. Father Hiti appointed me Editor and so I am very busy. The name of the paper was selected through a contest. Mary Doles Cepon, an eighth grader won. She handed in the name: "School Life." Everyone likes the paper. It's not much right now but it will get larger as it grows older.

I am sorry I could not come to the Concert. My mother was there; she sings in the Church Choir. (I met mother and think her a most gracious and charming person. J. F.)

A Holy Christmas Season,

Gertrude Repp (Waukegan, Ill.)

P. S. Marie, don't be angry if I don't write. The J. F. will tell you why I haven't time.

WINNER OF THE CURRENT EVENTS CONTEST:
DIANA CERAR, BROOKLYN, N. Y.

WINNER OF THE LETTER CONTEST: RICHARD MARENCIC, STEELTON, PA.

Dear Juniors' Friend,

I am writing this letter to prove the statement false: Boys are not intelligent; they cannot write and so, for that reason do not write to the Juniors' Corner." All boys can and do write, they are also intelligent.

I go to St. Peter's School. I am the author and drawer of the Comic Strip section in "St. Peter's Times" our school newspaper. If you desire to see the paper, kindly let me know and I'll send you an issue as soon as possible. I am also an Altar Boy and a Patrol Boy. I hope to graduate this June. I'm thirteen years of age. I have two brothers in the fourth and sixth grade attending the same school. Also we have a baby sister at home.

Very sincerely yours,

Richard Marencic.

Dear Juniors,

Another year has passed, a new one taken its place. When we look back over the old year: the heartaches and troubles that have plagued us—we are glad that the year is past and sigh with relief. How about the happiness we experienced? Too bad but that also has vanished.

What the new year holds for each one of us, God only knows. We can be sure that new happiness and success awaits us, but also new troubles and trials. We must accept both from the hand of God: good and evil! The latter we must convert into a stepping stone to greater happiness.

There were heartaches too, in the Juniors' Corner. Let us forget them and think only of the pleasant time we had together. Hand in hand let us skip courageously into the new year and hope only for the best. These are my thoughts for New Year's Eve and New Year's Day. I will offer a penny for your thoughts, children!

THE ONE WHO SENDS IN THE BEST NEW YEAR'S RESOLUTIONS WILL RECEIVE A LITTLE GIFT. THAT IS THE CONTEST FOR JANUARY!

A HAPPY NEW YEAR TO ALL,

THE JUNIORS FRIEND.

Sveti Jožef, ki si bil vsem kristjanom vedno dober pomočnik, zlasti v najpotrebnejših rečeh, k Tebi se obračamo v zaupanju.

To zaupanje nam ni bilo osramočeno v lanskem in letošnjem letu, ko si toliko dobrih src odprl za našo stvar in nam naklonil toliko dobrotnikov, da smo lahko v nekaj mesecih postavili novo hišo.

Vemo, da boš tudi tej prošnji ustregel in pomagal. Hišo so nam zidarji postavili, toda kaj bomo s hišo, če je ne moremo spremeniti v dober in topel domek.

Hišo zidarji postavljajo, dom si pa moramo sami urediti, smo brali v lepi knjigi o Tebi med letošnjimi duhovnimi vajami. Dom, ki bo predvsem prevzet z blagodišečim kadihom krščanskega življenja. Ti si tudi postavil Nazarško hišico, še lepše pa si uredil domek Mariji in Jezusu z svojim lepim vzglednim življenjem.

Tudi mi obljublamo, da se bomo v hiši, ki si nam jo Ti postavil, ravnali po Tvojem zgledu in iz te hišice napravili božji grad, kjer bo Vsemogočni prebival.

Ali misliš, da ne bo v duhu sv. Frančiška, če Te sedaj prosimo, da nam še več dobrotnih src odpreš, ki bodo prispevali v poseben sklad, da lahko vse altarje plačamo, da lahko dolg za tabernakelj poravnamo in vse, kar smo si omislili novega pravzaprav kar "na puf". V zaupanju da bo sveti Jožef tudi sedaj priskočil na pomoč. Ali smo predrzno zaupali?

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo plačali za glavni altar Marijin. 1800 dolarjev stane. To veš.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo poravnali dolg za altar sv. Srca, za altar sv. Frančiška, za altar sv. Antona, pa še za Tvoj altar, vsak je stal 800 dolarjev. Tudi to veš. Nekaj Francetov zbudi, pa Tončkov, pa Jožetov in častivcev sv. Srca.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnikov, ki bodo odrinili nekaj denarcev za hišico sv. Evharistije. Malo predraga je bila, res, toda v sv. pismu je napisano, da pri Bogu ni treba štediti. Saj poznaš tisto mesto v sv. pismu, ko se Judež jezi na Magdalenno . . .

Glej, kaj vse Te prosimo. Skoraj se bojimo, da je preveč. Skoraj si ne upam izreči zadnje prošnje, da bi nam naklonil tudi dobrotnike za slikana okna v cerkvi. Sonce malo preveč pripeka poleti, da kar ne moremo zbrano opravljati brevira. Če hočeš, da bomo bolj zbrani, še pri tej zadnji stvari pomagaj. Če pa misliš, da je odveč imeti v frančiškanski kapeli slikana okna, se bomo pa udali, brez nevolje se bomo še zanaprej dali od sonca žgati. Ne bo treba v vicah goreti.

Dolga molitev, sebična molitev. Kaj praviš, sv. Jožef?

Naj se zgodi božja volja po Tvoji priprošnji.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In

trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več. V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

* * *

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejememo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan. Pokoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesiti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmarske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču. Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.